

811956

928

OSZK

OSZK

811.956

TRIÁNON UTÁN KÖLTEMÉNYEK.

IRTA :
SÁNTA BÉLA
NYUG. FÖGYMN. TANÁR

KÉZIRAT GYANÁNT NYOMVA.

TRIANON UTÁN

KÖLTÉSZEK

~~928~~

81/956

21986

~~2A~~

Országos Széchényi Könyvtár

Leltári szám:

B 8911/1

2. R 1965

Petőfi eltűntének 50 éves évfordulóján.

Kereslek kereslek sehol nem talállok
Bércein síkjain a Magyar hazának
Lantosoknak büszke mestere.
A helyet áhító lelkem mind bejárja,
Hol szent ihletednek habzó óceánja
Egy egy drága gyöngyöt fölverte!
Vággyal merülök a ringó délibádba,
Hol hullámszik gazdag kalásztenger árja,
Miket játszi lelked dalba szőtt.
Ringatózom lombos, fenyves erdők árnyán,
Folyókon, hegyeken, a szeleknek szárnyán,
Mikkel büszke lényed összenőtt!
Keresem a nádon, keresem az éren
A csodás természet minden rejtekében,
Áldott lépteidnek szent nyomát!
Gunyhók — s palotákban a szívek zugában
Mezőn, műhelyekben, minden iskolában
Eszméid fenséges templomát!
Lesem a romok közt — jelzi dus folyandár —
Pislog e valahol az a tiszta oltár
Hol égtek ihleted gyöngyei.
Amelyért, midőn rá zsarnokok rohantak
Nem késtél s nem tartád nehéz áldozatnak
Kebled egyházát ledönteni.

Itáliához

(Midőn a szövetségi hűséget megszegte.)

Téged siratlak szép Itália
 És gyászkeretbe foglalom neved
 Imént még tisztelve csodálni, ma
 Csak szánni tudlak rossz néven ne vedd
 E változás okát ha tudni vágyod
 Keresd magadban bizton megtalálod.
 Óh hányszor keltem át az Adrián
 Hogy érintsem szentnek vélt földedet !
 S néztem csillagaid éj—éj után,
 Eged azúrjában mint fürdenek.
 Szívemben szent áhitat s ihlet ége
 Ma minden bűbájodnak vége, vége !
 Már több mint harmadfél évezrede
 Mióta nagy szerepre hivatál
 A föld és az ember története
 Benned s veled folyt. Élet és halál
 Nagy alkotások, fényes hősi tettek
 Hirdetői karodnak, szellemednek !
 Látom mint gyűl a szemét söpredék
 Minden kétes és vakmerő elem
 Kiknek az otthon sok vagy nem elég
 Egy szögletedben, össze egy helyen.
 S az asylumból csodával határos — !
 Mint lett Róma a fényes büszke város.
 Látom mint erjed izzik a salak
 Hogyan tisztul és lesz kristály jegecz
 Szivek, lelkek össze mint forranak
 S lép kormányra a szép, jó és nemes !
 Látom a honfi, férfi s nő erények
 Világhódító utra mint kelének.
 S hogy roppant össze a nagy alkotás !...

Róma korccsa lett, bűnös elfajult
 Rátört a Hun és Germán óriás
 S az Impérium száz darabra hult !
 Még azok is, kik gőgösen levertek
 Rabjai leftek nyelved s szellemednek !
 Téged bár rajtad is urrá leve,
 Nem tett tönkre a barbár áradat,
 Hogy tovább is műveltség tűzhelye
 Légy, szent örökségképen rád maradt !
 Termő erőd egész világ csodálta
 Dante, Rafáel sok más Nagy hazája !
 Midőn kemény bilincsed összetört
 Megnyilt előtted ős nagyságod útja :
 Egész világ ujjongva üdvözölt
 Már már fontuk a babért homlokodra !
 Hittük hogy fiaidba vtsszatérnek
 Classikus nagyság és fenkölt erények !
 Vak éjre vállj Olaszhon kék ege
 Vésd föl Clió, foglald gáncsdalba lant
 Hogy ki hajdan soha meg nem szege
 Egy frigyét sem ez volt fő érdeme
 Fejéről a babért mint tépte le
 Frigytársára háturól mint rohant.
 Még ennyire a hűtlenségben mint te
 Róma, Róma a Punhűség se vitte.
 Itália ki ne sajnálna szánna
 Hogy uj aéradnak ily sötét az árnya
 A hogy multadat a hűség uralta
 Győzelmi koszorudhoz úgy tapad ma
 Az álnokság és hitszegés fogalma.

A triánoni béke ratificatiója után.

Ezentúl itt ne merjen zengni lant
 Édes búbájos lágy szerelmi dalt
 Hirdesse mind, ki oktat és vezet,
 Bűn a lemondás, bűn az élvezet.
 Mellőzzük most amire Krisztus oktat
 Sujsuk kövel, kik azzal főbe dobtak.
 Mig a világnak négy tája felől
 Hozzánk véreink jajja esdve tör
 Mig a multjánál is gazabb Triánon
 Gyötör vadul, szörnyű Prokrustes ágyon
 Addig ormán a magyar Golgothának
 Ne nőjjön türés, felejtés, bocsánat!
 Minden vér ha ártatlanul kiontott.
 Könny, mely magyar szemből miattuk
 [omlott]

Az erőszak, személyen alkotáson
 Mind ott legyen mind, a magyar rováson
 És hogy e rovást ne rójuk hiába ;
 Neveljünk fit, nőt mint nevelte Spárta
 Teremjen itt az emberfaj virága
 Példány jellemre észre és erőre
 Ne ismerjen más jelszót csak : megtorlás
 [és előre !]

Ha ránk lel a Kastali tiszta hab
 S költőinkben szent ihletté dagad ;
 Ott zúgjon, kongjon minden versbe dalba
 Földült hazánk megrázó vészharangja !
 Legyen a lant, a megtorlás nem alvó
 Gondolatát ébren tartó mementó !
 S ha fölnevekszik az új sarjadék,

Melyben erő, elszántság lángja ég
 Ha öntudatra ébred a magyar
 S egy egy hőst rejt minden bokor, avar
 Ha a megtorlás napja fölragyog:
 Oda kiáltsa a bitor gazoknak
 S akik halálra szántak, mindazoknak
 Im, nem haltam meg, íme itt vagyok! ..
 Érezzék meg hogy van magyar marok!!!

Az Adriához.

Meglátlak-e téged tündéri Adria
 Mégegyszer valaha
 Ringathatom-e rajtad csolnakom
 Megpihenhetek-e még partodon?
 Lesz-e belőled lesz-e egyhamar
 Egy darabka még ujólag magyar?
 Miért tagadnám mért szégyeleném
 Érted égő vággyal esengek én.
 Látom sóváran derült arcodat
 A szelekkel vitt ádáz harcodat
 Megujhodonni langyos tiszta vizedtől
 Felüdülni hűs sós, leheletedtől
 Bámolni újra azúr kék eged
 Ujra átélni elmúlt éveket,
 Égő vágyam mikor válik valóra
 Ennek nem más, csak Isten a tudója
 Egyet azonban bizton mondhatok
 Ha míg élek s addig meg nem halok
 Tiszteletem nálad csak úgy teszem
 Ha egy részed ismét magyar leszen.

Locarnó.

Locarnóhoz mit szólok, kérditek
 Hát Locarnói ti tán nem értitek?
 Ha, hogy mit céloz, ki kell fejtenem
 Félek, hogy majd nem is hisztek nekem.
 Jelenti, hogy a nagy véráradat
 Nyomán uj rügy uj élet nem fakad.
 Mit a győztes bosszú megalkota
 Az változást ne szenvedjen soha!
 Hogy a 14. pontú nagy csalás
 Művét ne érje gáncs se bolygatás!
 S kit a hóhérok torz csonkára vágtek,
 Maradjon rabja a Prokrustes ágynak
 Hogy álnokság, hitszegés, árulás
 Kezén megmaradjon a díjazás
 Mit megszabott Versailles, hírhedt Trianon
 Mint a Sion sértetlenül megálljon.
 Minden gázság és minden fertelem
 Mit a két Entente termelt, szent legyen!
 Hogy vad bosszú és ádáz gyűlölet
 Lávája legyen úr a föld felett.
 Hogy tettüket ne érje semmi vád
 S mire magukat gyöngéknek ítélik
 Az orzott rablott zsákmányt örökétig
 Locarnó által biztosítsa nekik
 Legyen büntársuk az egész világ!

Néked is kínálgnak ily Locarnót,
 Népem, vágd hozzájuk a tintatartót
 Mint Luther vágta Belzebüb után
 Ha száz eb marna is meg érte tán!
 Legyen sorsod akár mily mostoha
 E kínált mérget bé ne vedd soha!

Ha ily Locarnóért múltad felednéd,
 Eszményeidet népem eltemetnéd,
 Jogodról jövődről lemondanál :
 Ennél százszor jobb a harc a halál !
 Ám a halál csak gyávák végzete
 Bátrak már vıttak győztesen vele
 Ezt nemzetem vajjon megérted-e ?
 Vagy néked az is jó? A gyávák végzete?

Bordal.

Ha bánt a mult miatt
 Fájdó emlékezet.
 S szorongó öntudat
 Gyötrelmét érezed ;
 Itt a habzó pohár
 Fojtsd abba bánatod !
 Boldog, ki percze bár
 Bortól feledni tud !

Ha gyászos a jelen,
 Örömtelen, sivár
 Sajkád bőszen tengeren
 Csapkodja szennyes ár ;
 Nyúlj telt pohár után,
 Gyujtsd lángra humorod !
 Boldog, ki orv kaján
 Sorsán kacagni tud !

Ha élted céltalan,
 S nincsen reménye már,
 Eged csillagtalan,

S csak rom a láthatár :
 Fokozza serleget
 Könnyekig mámorod !
 Romba dőlt lét felett
 Boldog ki sirni tud !

A nagykőrösi hősi emlékhöz.

Diszes terünkön uralgó oroszlán
 Erő s hős bátorság jelképe te :
 Ne nézz reám lesujtóan mogorván,
 Én nem vagyok szülőhelyem porondján
 Méltóságos hatalmad ellene.

Nem is jöttem a bátor bajnokoknak
 Kiktől fénylők márványod lapjai
 Kik távol vájt sirokban porladoznak
 Méltó érdemét megcsorbitani.

Jöttem szememben omló könnypatakkal
 Mit szivemből fakaszt a fájdalom
 Midőn a tévhitnek lelkes szavakkal
 Túláradó beszédét hallgatom.
 Mért volt a vérár s tenger áldozat
 Rágondolni is átok, kárhozat.

„Hazájukért estek ők“ így beszélnek,
 Kik nem tudják, vagy rejtik a valót
 E harcba közrejátszhatott tömérdek
 Indok, ürügy, önzés, de magyar érdek
 Azok között egyetlen egy se volt.
 Mi e harcban semmit se nyerheténk
 Vérezhettünk csak s mindent vesztheténk.

Honukért estek vallja mindenáron
 A jóhiszeműség s önáltatás.
 Pedig a 400 éves szolgájárom
 Vitt minket mézárszékre, semmi más.
 Egy magyar gyűlölő habsburgi sarjért,
 Bécs nem kimélte, ontá a magyar vért.

Hol szükség volt hősökre s tetterőre
 Hol legjobban aratott a halál
 Magyar! neked szólt a parancs: előre
 Másut utolsó; itt első valál
 Balvégzetünk az volt, hogy egyaránt
 Minket tépett, ölt ellen és barát.

Véltük mi is, hogy küzdés ez hazánkért!
 Botor hit volt de üdvös tévedés,
 Mert enyhébb lett így mit a sors reánk mért
 A testi kin, a lelki szenvedés
 De látnátok a sok nemes virágot
 Taposni rajtok e romlott világot.

Ha látnátok mint mi földi szemekkel
 Mit ránk véretek bő hullása vont
 Turulunkat lesujtva szárnyszegetten
 Szétszabdálva csökán a drága hont
 Ha tudnátok, hogy mit jelent Triánon
 Hogyan vonaglunk a Prokrustes ágyon!

Látnátok csak gazságnak árulásnak,
 Fölemelt homlokán a zöld babért
 Ádáz bosszú nyomán a rombolásnak
 Lávájától fölperzselt földi tért!...
 800.000 magyar hős jeltelen
 Sirodban aludj mélyen, csendesen!

De te emlék te néma kő oroszlán
 Ha még föltámadunk, lesz életünk ;
 Rázd meg sörényed, nézz feddően mogorván
 Tátsd föl torkod riassz ránk mint vad orkán
 Ha tán vészes ösvényre tévedünk !
 Óvj, ints, taníts, hogy senkinek kezében
 Népünk többé vak eszközzé ne légyen. !

Vérünk ne folyjon többé soha másért
 Csak független, szabad magyar hazánkért
 Amint mesgyéit Isten megszabá
 S pecsétjét az Árpádok hős kardja nyomta rá
 Te hős emlék ha e tisztet beváltod
 Úgy légy te is,
 És hőseink emléke is
 Szent s mindörökre áldott !

A dalnok keserve.

Kinek csak nemrég büszke dalra
 Magasztosult kobozza ajka
 Hü költő énekes !
 Miért merültél némaságba ! ?
 Merész lelkednek röpke szárnya
 Eget mért nem keres ? !

„Szegett szárnyal eget keresni
 A pacsirtával versenyezni
 Lantomban nincs erő !
 Ha tél borult zord a virágra

Tavaszt kürtölni a világba

Ki vón gaz s vakmerő!

Midőn az önkény gögje, gyilká

Fajod haláltusára hívta

Vihar kellett kobzodon!

Ha Tyrteus nincs hős csatákra.

Ki gyújt s a bátrak homlokára

Őrök babért ki fon?

Midőn zsarnokság rémes éje

Mély gyászt takart hazád egére

Dalolni mért tudál?

E dal pásztor tüze volt az éjbe

Leláncolt dalják börtönébe!

Lopozó fényngár

Midőn a zsarnokság vonaglott

S bilincsből fentünk büszke kardot

Lantod mért harsoga!

„Akkor riadó volt az ének

Körüle gyült hazám ügyének

Minden hű bajnoka.”

S most, ... Mért dobnád a sutba lantod

Néped s hazádat cserbe hagynod

Ha ok van sines jogod!

„Hol minden szent érdek föladvá,

Ajknak, koboznak ott mi haszna

Ha dalban fölzokog?!”

Ha tán a Turul vár szorongva

Hogy szárnyra kapjon láng dalodra

S bosszúvágtyól liheg?

„Turul? bosszuvágty? haj e csonka

Hon, megért s méltó Triánonra
 Nem vergődik mély lelki gyászban
 Kéjgát játék s tivornya lázban...!
 Dalolnék, nincs kinek."

Légy hát lángostor korcs korodra
 Hozz szikrát az égből orozva!
 Ápold míg gyújt, teremtd!
 „Hol szörny az eszmény vagy párázna;
 Az égnék sincs ott szent varázsa
 Fölrázni a jelent."

„Hadd fűgjön inkább elfeledve
 Lantom, mint süket pusztá nyelje
 El harsogó dalát.
 Jobb sziklán zúzni, száz darabra
 Mint nyegle nép gúnnyal fogadja
 Fölcsukló szent jaját!!"

Ne dobd el összetörve lantod
 Nem fáj korodtól megtagadnod
 A dalt, reményt vigaszt?
 Hát mult, jövő hát a tömérdek
 Könny, vér, sóhaj, vágy, cél nagyérdek
 Fölött ki sem virraszt?!

„Ki vagy te?!...“ A mult büszke árnyal
 „Nem látod mindezt meggyalázva?!
 Ne kérj, nem dalok én
 A néma honfibú tüzében
 Hagyj elhamvadnom észrevétlen
 Rom oltárunk mohos kövén."

Hová ragadsz el.

Hová ragadsz el izzó szenvedélyem
 Hogy ne bizzam a népek Istenében ? !
 Minden ellen mért készíted ütni pártot
 Mit eddig lelkem szentségként imádott ?
 Mért akarod hogy mindaz porba szálljon
 Mi eddig állt magas piedesztálon ?
 Mit karjaid oltár gyanánt öleltek
 Ne dobd azt megvetésnek gyűlöletnek!
 A szenvedélynek bármily féktelen
 Szabjon határt a szív és értelem.
 Oh én szegény hazám meg nem tagadlak
 Bár jobb lett vón nem születni magyarnak
 Bár szegyen bélyegtől ég homlokom
 Fájd de béketűréssel hordozom.
 Az átok most is ott sujt még borongva
 Törvényünkből a fejedelmi kuruczra
 Még el se folyt a másik törpe század
 Kettőzve lőn fejünkön a gyalázat !
 Mátyás után gyorsan kaptuk Mohácsot
 S a méltatlan uralkodó családot
 Trónunkon ült száz meg száz éveken
 Magyarra, nem lett egy csepp vére sem
 Négyszáz éven sorsa azt mérte rája
 (A magyarról beszélek s nem mesélek)
 Hogy ellensége egyszersmind királya !
 Négyszáz éves szenvedésen mocsáron
 És egy világot rengető orkánon
 Átvergődtünk és ránk zúdult Triánon !
 És most vonaglunk a prokrustes ágyon
 Minden bitang prédáért vág belénk
 Hálából im nyugattól ezt nyerénk.
 Bécs tagadta s a Habsburg tépte jussunk
 Mindent megtett, hogy erőhöz ne jussunk.

S hogy bennünk új botor mentőre lelt
 a Hívtanhétben; rá Chlópival felelt.
 De én bizom a népek Istenében
 Hogy nem vetett ki kegyéből egészen
 Ha ily kegyetlen szörny próbára szánt
 Lesz gondja is, nemcsak haragja ránk.
 Mert mit lát a szegény magyar megásott
 Sirjánál? egy kárörvendő világot
 Ha észbe kap nagy bűnein okulva
 Multjából a tanulságot levonja.
 Ha vezeklést tart minden vétkeér
 Mely romlásba dönté faját, honát
 Ha mellét verve, új ösvényre tér
 Tilalomfával, vészlánggal jelezve
 (A Habsburg korszak emlékét, nyomát
 S ha öncéllá lesz tud nagy nemzeti
 Eszményekért áldozni küzdeni
 Ha testi s erkölcsi megújhodásra
 A magyar Isten méltónak találja;
 A Turulnak megnő gyors röpke szárnya.
 Lesz bár sorsunk béke vagy zivatar
 Lesz még dicső, nagy s boldog a magyar!

A nagykőrösi hősi emlékhöz.

Hungária te szép márvány szobor
 Mért arcod oly fájdalmasan komor
 Ha megatva sováran rád tekintek
 Szivem búval szemem könnyel telik meg.
 „Tévedsz én nem vagyok Hungária

Eszmény csak, mit művész agy alkota
 Ideál, amely csupán arra jó
 Hogy megtépássa a rideg való.
 Hungária nem búsul ő nevet
 Fiaiért nem hullát könnyeket
 Multat, jövőt és hivatást feledve
 Egymást marni, dőzsölni van ma kedve
 Triánon e szörnyű gyalázata
 Alatt ott kushad minden magzata
 Kik az ősökhez méltó hős fiak
 Voltak, távol sirokban porlanak
 Kik őket vágóhidra engedék
 E gyáva kor e léha nemzedék
 Még duhajkodni velem szembe mer
 S állítja hogy ők értem estek el
 Bécs elve a vakulj magyar vakulj
 Engem tolt fel a harcban bűnbakul
 S hogy őt s a Burg lakóit baj ne érje
 Patakként a magyarnak ömle vére
 Mert ez hivé — minő agylágyulás —
 Hogy érte volt a nagy fölfordulás
 O mindig a bárgyu vakulj magyar
 Soh' sem okult, okulni nem akar
 És az oroszlán a hős tett erő? ...
 Eszmény teremté művész agyvelő
 Fűr-készem itt is ott is nem találom
 Léte a magyarföldön puszta álom
 Magyar kívül ugy elbánt a halál
 Mások kezében csak eszköz valál
 Ne légy többé vakulj magyar vakulj
 Hanem okulj ten károdon tanulj!

Rákóczy üzenete.

Rodostóbol haza mért vittetek engem
Mért választátok el lelkemtől a testem

Hogy tettétek ezt ti ?

Hiszen tudhattátok tudtátok is bölcsen
Hogy én szabad földben, nem rabszolga rögben
Akarok, pihenni.

Tudjátok tovább is ur lehettem volna
Nem került vón többbe, csak egy röpke szóba
Ha magam rászánom.

Hogy majd hive leszek annak a családnak
Amelynek tagjai mélyebb sebet vágtak
Tatárnál, töröknél is szép magyar hazámon
Magamat nemzetemet gyáván meggyalázom.

E szót ki nem mondtam, igaz hű maradtam
Hozzátok s az üggyhöz, mért fegyvert ragadtam
S számüzöttje lettem.

Csak azt a lobogót gáncs ne érje, szégyen
Melyet én tűztem ki szűz tisztán, fehérén
Maradjon kezemben s úgy lengjen felettem

Megfizetem én még, megköszönöm nektek
Hogy még emlegettek, hogy el nem feledtek

Hogy vissza kívántok

Mig a 200 éves sanda labanc átok
Áldássá nem leszen; rám hiába vártok !
Nem hallgatok rátok.

Hiába dugtatok a kassai Dómba
Lelkem itt csapong a háborgó habokba
Nem száll magyar földre.

Mig idegen rablánc verve a magyarra
 A magyar nem ellenségét, egymást tépi marja
 Rodostót s a Márvány tengert addig el ne nem hagyja
 Rákóczinak lelke.

De hogy ha dob perdül; zug a rajta, rajta
 Fölharsan a tárogató; elmegyek a harcba
 Nyalka kurucokkal, egész táborommal
 Segíteni nektek, ígérem, megtartom.
 De küldjétek addigra hamvaimat vissza
 Meg ne fertőztesse a cseh rabság szennyje
 Nagy nyomoruságtok sirva ne fakasszon
 Szörnyű gyávaságtok rám is ne ragadjon.
 Szivem nemzetemhez hű s igaz maradjon
 Ebből rátok még valaha egyetértés harmata
 Vérző sebek balzsama s boldogság fakadjon!

Az Unióhoz.

Európa látókörének alján
 Föltüntél mint egy fénysávocska, aztán
 Megnőttél, izmosodtál annyira
 Hogy megsokalta anyád, Anglia.
 És megkisérlé édes magzatát
 Szipolyozni mint többi gyarmatát.
 Az új és ó világnak anglusa
 Meghasonlott és kitört a tusa
 Amott jogok, igazság és szabadság
 Itt bitor igény, testi jelki rabság.
 E harcnak mint győztes véget vetet
 Waschington György, a dicsőnek neve.
 A félelmes Britt hatalom dacára
 Áll a nagy ember, roppant alkotása.
 Itt is mint Rómában száz év alatt
 Gyémánttá lett a lenézett salak
 Véres ragacsal rakott sziklavárat

Remény fogadta s hódoló csodálat
 És Anglia világverő hatalma
 Pozdorjaként lett semmivé alatta
 Jog, szabadság vigan ölelkezének
 Hogy túl fölhangzott a győzelmi ének.
 Nem lesznek már miként üldözve egykor
 Itt az Únió, a lelkes protector.
 Waschingtonnak a nagynak szobra áll
 De szelleme az sehol sincs ma már.
 Mit róla hittél azt hiába várod
 O világ fojtsd könnyekbe balgaságod !
 Emberjogok, igazság és szabadság
 Aranyszomj, önzés, üzlet ott manapság !
 Nézd Európát . . tűz s vér~~radat~~ ^á
 Egymás hátán és pusztító hadak
 Az Unió aranyra, kincsre vágyva
 A küzdőknek a fegyvert egyre gyártja
 Mig a harc a küzdőt mind kimeríti
 Tárcáját és hitelét kiüríti
 Most ő is a pihent kardot ragadva
 Belenyúl a földrengető viharba
 Es végre a békét úgy meg teremti
 Hogy abból a rengeteg hadi sarcból
 Amit ez a vesztesekből kisajtol
 Adóssai ki tudják őt fizetni
 Így győztest, vesztest egyaránt kifosztva
 A megcsaltak átkával megrakodva
 Haza viszi a kinccsel telt iszákot
 Itt hagyva a vergődő ó világot,
 S a Wilsoni sok pontú léhaságot
 Minő csalást még földünk sose látott.
 Oh ha a nagy Waschington büszke szobra
 Haragra gyulni és pirulni tudna,
 Ha mozditni tudná lábát s kezét
 Köztük mint rúgna s hogyan ütne szét !

Ha tudná, hogy eszménye a szabadság
 Mivé fajult hazájában manapság
 Utódjaitól hogy lett eltaposva
 Mint döntetett egy világrész nyomorba;
 Hát még ha tudná mi lesz az ítélet
 Mit Klió ezért homlokára éget.!

Én láttam Aranyt. . . .

Én láttam Aranyt, én láttam a felhőt,
 Mely halántékait borongva takarta.
 Én láttam az erőt, a rejtve teremtőt,
 Az isteni-szikrát lángolni alatta.

Lelki szemeimmel látom ma is őt
 A kőrösi régi, híres temetőben
 Csendesen ott halad a „krypta” előtt,
 Egy gyalog-ösvényen a „szin” közelében.

Élvezem az Őt ölelő néma magányt,
 Szellő susogását szilfák levelén.
 A csalit lombjai közt epedő csalogányt,
 S a mennyei ihletet a férfi szemén.
 Sejttem, hogy a költő hazatérte után
 Ihlet, lelki derű, fül'müle zengte magány,
 Mint alakul bűv erejü dallá ajakán.

Majdnem egy évtizedig láttam őt, a tanárt
 Nap-nap után, amint óráira járt,
 Amint a folyosón előtte utánna
 Elcsendesül a zaj, elhallgat a lárma.
 Mutogattuk sugva: ott megy Arany
 Akkor ki se sejtí!

Hogy ezzel dicsekedni
Ma mindenikönknek joga van.

Megadatott látnom, de hallni szavát
E lelki gyönyörben már nem vala részem
Akkorra lerázta Arany tanszéke porát,
Ment más pályateren szolgálni honát
Amikorára én oda értem,
Hogy szelleme röptét figyelve megértsem
Amire úgy vágytam epedve sóváron,
Nem vallhatom bátran Ő volt a tanárom.

Ês mult az idő, tünedeztek az évek,
Az ember Arany is lehunyta szemét.
Ránk örökül hagyva lelke tűzének
Nagy alkotásait, minden remekét.
Mi noha kapva-kapánk a szellemi kincsen;
Rajtunk ma hatása se láttata nincsen!
Bevallani illik ezt, bármennyire fájjon
Ês bizonyítani elég tanunak e csonka
Hon, s bényugovásunk a nagy ököljogba,
Neve — gyáva valónk mérője — Triánon!

Mily jó is Aranynak, hogy sirba leszállott
Nem kénytelen türni szégyelni Trianont!
Nemzete gyászsorsán, erkölcse lazultán
Szive se fáj.
Hitte miként mi is e földi határban
Hogy a nyugtot adó sir éje nyomában
Jobb, nemesebb élet hajnala jár.

Más ég, más nap alatt ha lét s tusa várja,
Fejére, fájára babért szerez Ő.
Dicstelen nem lehet bárhol van a pálya
Melyet előtte kitar a temető.

Ám a mennyeifény, mely Őt koszoruzza
 Jelzi világosan, hogy merre visz utja.
 Én bizva remélem,
 Hogy még föllelem Őt, hogy még utolérem.
 Ott hova hős eleink rajja vonult,
 Majd festem előtte turulunkat szárnyaszegetten,
 Elzokogom mért, hogy utánna siettem,
 Hogy népe a földön mily nyomorult.

Hát hogyha Aranyinak a jajra, panaszra
 Fölharsan a lantja s annyira meghatja
 Az igaz magyarok kebelét,
 Hogy a Hadakutja benépesül ujra,
 És párducos Árpád átrobog a Kárpát
 Szorosán, kizavarni a rablók seregét,
 És ujra megszerzi és ujra teremti
 Nagy-Magyarországot az Isten remekét.
 S hogy védeni tudja, népébe beoltja
 Agyvelejét, akarat-, s tett erejét.

De hát durva bilincseit leverni kezéről
 Nem volna-e képes e nép saját erejéből?
 Én hiszem és vallom; nincs mért letagadnom
 Hogyha mi megértjük, szívünkbe bezárjuk
 Petőfit, Aranyt;
 Bizzunk, sohse féljünk, minden ha kiállunk
 Bármilyen zivatart.

Hogy az a mennyei tűz, mely ránk áldva leszállott
 Sok nagy jelesünk közt e két nagyot adta,
 Még átalakítja e satnya világot,
 Szünetet nem tartva, soha ki nem alva
 Folytatja örökké szent szerepét,
 És minden magyarra bárhol süt a napja

Kíontja teremtő, nevelő melegét,
 Véget vet az éjnek; közönynek, a télnek,
 Durva Trianonnak, a vad ököljognak,
 És fölvirul itten szebben nemesebben
 A nemzeti élet.
 Valósul az is tán, mit Széchenyi István
 Ihlettéljes ajka ránk örökül hagyta:
 Az a jós erejű büszke ígéret.

A francia nemzethez.

Oh francia hová, hová süllyedtél?
 Te ki büszkén, nagynak, hívod magad!
 Ma csak szánó mosoly támad nevednél,
 S a tisztelet, mely kísért, elmarad,

Téged nem rég magas piedestálra
 Helyezett a népek ítélete;
 S te e diszes magaslatról leszállva
 Mocsárba léptél, süllyedsz, érzed-e?

Hívatva voltál nagy nemes szerepre
 Mely képes volt dicsfényt árasztani rád
 Hisz volt idő, midőn benned kereste
 S látta vezérét a művelt világ.

Te lángra gyulva e nagy hivatáson
 Megkezdéd a zsaruokság ostromát
 Fiaid átküldéd az óceánon
 Hogy segítsék a fejlődő világon
 Építeni a szabadság templomát,

Majd összetörted a nehéz bilincset,
 Mely erődet fogva tartotta honn

És a szabadságnak e drága kincsnek
Varázsdala fölzengett ajkadon.

Merre elszállt győzelmi harsonája
Fölriadtak rá a rab nemzetek
Közel, távol, viszhang felelt reája
A zsarnokoknak szive reszketett.

A szabadság lehetől megigézve
Látta a nép félelmes arcodat
Egész világ lélekzETFolytva nézte
Fenségesen Titáni harcodat.

Te francia hová, hová sülyedtél ?
Te a szabadság fenkölt bajnoka
Ami ma vagy, ugyan miként lehettél
A nemzetek jogfosztó zsarnoka ? !

Lelki világod mi zavarta össze ?
Tévtutra mily vak szenvedély sodort ? !
Hogy rabló martalócokkal karöltve
Földrészünkön gall furorát kitöltve
Látjuk a fényevesztett trikolórt.

Te az egyenlőség s igaz szabadság
Testvériség fenkölt hős harcosa
Hogyan lehettél, ami vagy manapság,
Testvéreid ádáz tyrannusa ? !

Multadban mindent meg hogyan tagadtál
Mi rád áldást, földre dicsfényt vona ! ?
Oly Harakirit, minőt most Te hajtál
Végre, a világ nem látott soha !

Magyar szállj magadba.

Triánonért ne nyisd ajkad panaszra
De szállj inkább - ha későn is - magadba
Szerencsétlen elárvult nemzetem !
Ajánlom hogy multad könyvét lapozd át
Nincs-e abban amely az Ur haragját
Rád zuditná oly gazság fertelem !

200 évnél több lezajlott feletted
Népem, talán már úgy lehet feledted
Törvény könyvedben azt a gyászlapot
Mélyért ha porba sujt az Ur haragja
Tőled a létjogot is megtagadja
Szemedre csak magadnak hányhatod !

Kain jegyed régóta hordozod
Gyalázatát megszokta homlokod,
De sérti a szabadság Istenét
Most hogy vergődöl a halálos ágyon
Hová lesujtott s nyomva tart Triánon
Nem érzed-e az Ur leheletét ?

Ki honáért mindent fölláldozott
En vérétől lett hajh ! kiátkozott
Ily aljasság büntetlen nem maradhat
Sujtsd vissza népem az átkot azokra
Kik azt kimondták, a hitvány gazokra
Mondj áldást a nagy Rákóczi fejére
S megvetést az őt átkozók nevére
Bocsánatot csak így nyerhetsz magadnak.

Megnyugvás.

Ha úgy árad már rólam a hideg
 Hogy itt nem kellek többé senkinek
 Ha testem petyhüdt, véresem kifáradt
 Üdülést tőle egy részem se várhat
 Ha az alkonyra hajló láthatár
 Legalján pislog éltem mapja már
 Fölszállni a porból lelkem se mer
 Leszek másnak, magamnak is teher.
 Ha érzem hogy zsibbad minden tagom
 Szívem verését félve hallgatom. . .
 A nap ha kel, ha nyugovóra száll
 Minden szögletből les rám a halál
 Ez nem les rám hiába jól tudom
 Látom akik szeretnek arcukon
 Ők mosolyt hordnak, rejtett könnyeken
 S mintha nem tudnám én is tettetem
 Bár tőlök válni elszakadni fáj
 Nem gyötör ezért rémes borzadály
 Mert bár magam mély sötét sirba szállok
 De itt marad áldásom és az átok.
 Amaz szálljon hazámra, nemzetemre
 Véreimre, tűrő magyar fajomra
 Kiket szerettem szálljon mindazokra
 És rábizom áldást osztó kegyedre
 Átkom vegye át megtorló karod
 S te, ki a bűnt büntetlen nem hagyod
 Juttass nekik oly sorsot Istenem
 Minőt miattuk tűr ma nemzetem
 Mit ránk zudítanak hirhedt Triánon
 Által az ő fejükre vissza szálljon
 Az Entetének gyilkos fekély legyen
 Testén lelkén a gázság, fertelem

Miket létre keltett az ellenünk tervelt
 Nemtelen véres küzdelem
 S ne találjon mentséget semmi másban
 Mint nyílt bűnvallásban vagy a halálban
 S mert a bűnbánónak az Ur kegye
 Időt hagy hogy vétjét jóvá tegye
 Csak ki a jóvátételt megtagadja
 Arra sujt le bünt megtorló haragja.
 Ha ugy hozná is földi végzetem
 Hogy amért esdek, nem élvezhetem
 S az ég bosszúja mit lelkem remél
 Mig élek, már földünkre elnem ér ;
 Sirba szállok a hitben boldogan
 Hogy áldásom s átkom is megfogon.

Tekintsünk a multba.

Triánon, egy kissé áljunk meg itt
 Ujitsuk föl multunk emlékeit
 Ne csak azt lássuk mi fényes vakiit
 Ne mellőzzük sötét gyász lapjait,
 Vizsgáljuk ne nyissuk szánkat panaszra
 Nem sújt e méltán az Isten haragja?
 Sirjából oly vétkünök nem kél-e fel
 Mely büntetést megtorlást érdemel ?
 Nem követtünke a szent lélek ellen
 Oly bünt, mely nem maradhat büntetetlen
 És Triánon e ránk tolt durva béke
 Nem megtorlás-e az Isten kezébe ?
 Törvénykönyvedben népem rám mered
 Egy 200 évet túlélő szörnyeteg
 Egy átoknak testet öltött alakja
 S egy aljas kor mely azt joggá avatta.

Egy férfi kinek szentség volt hona
 Szemben a konc lesők galád hada
 Rákóczy a fejedelmi nagy magyar
 Ki mindenét honáért áldozá
 — Ilyet nem láttok könnyen egyhamar—
 Én nemzete gyáván megátkozá
 Utánna jártam az ember világban
 Ily aljasságot sehöl nem találtam.
 Mig szent áldássá nem válik ez átok
 Törvényünk megvetést nem mond ki rátok
 Kik őt a hőst, nagyot kiátkozátok,
 Mig e Kain jegytől sötétlik homlokunk
 Elítélni Triánont nincs jogunk,

Itt a Tavasz.

Itt van üdvözöljétek a tavaszt
 Rügyet duzzaszt, bimbót, lombot fakaszt
 A fűszállban ifjonta tör elő
 A titkosan teremő szent erő.
 Ébred, virul, derül a szemhatár
 Látókörünk mégis olyan sivár
 A természetben a megújulás
 Mit ér az ébredés, megújulás? !
 Ha az emberben bűz van, rothadás
 Erkölcsben véghanyatlás, pusztulás?
 Most hogy kilebbént itt is a tavasz
 Ajkunkon mért kel jajszó és panasz?
 Fájó könnyárban mért uszik szemünk
 Örölnünk kellene és szenvedünk!
 Mezőn, kertekben mit ér a virág
 Ha kopár, meddő az erkölcsvilág?
 Ha elmúlt az éltető égi fény

Vak éjből a hajnalra nincs remény
 Kik megragadták a vezérbotot,
 Azok nyomják el az erényt, jogot
 Jutalmaznak hitszegést, árulást
 Szégyenkezik a birói palást
 Duskálkodik, csillog mi bűn, mi gaz
 Koldus mezben éhen a hű s igaz,
 Az ember itt lakást azért nyere
 Hogy azt nemesitse, szebbé tegye
 Most vak bosszú és ádáz gyűlölet
 Pusztító lángja dúl a föld felett
 Meleg ágy ez, melyben más nem terem
 Csak bűn, aljasság, gazság fertelem
 Ember! ne tórd tovább a rombolást
 Siettesd, csikarj ki gyors változást.
 Ne menj tovább azok vészes nyomán
 Kiket eddig követtél ostobán
 A francia a janki és az angol
 Mind szálljanak le a piedestálról
 Az elfajult és elzüllött nyugot
 Ha csak rombolt s alkotni nem tudott
 Kik által a szörnyű véráldozat
 Nyomán nem kelt csak átok, kárhozat
 Adjanak másnak méltóbbnak helyet
 Kiket bosszú s gyűlölség nem vezet
 Kérjük segélyét, segítsünk azoknak
 Kik bolygónkat és akik rajt lakoznak
 Kiragadják torkából a pokolnak.

Válasz egy kérdésre.

A kérdésre, még senkisésem felelt
 Mit egy jó magyar nem rég fölvetett
 Hogy bűneink közül melyik lehet
 Mely megtorlásul egy Trianont érdemelt.
 Míg lelkem a multba fürkészve száll ;

1715 nél megáll.

Utálat fog el, néma döbbenet
 Zugából rám vigyorg egy szörnyeteg.
 200 év doha bűne jár vele
 S a magyar névnek örök szégyene !
 Aljas kor ez mely egy dicsőt, nagyot
 Gyáván elárúlt és cserben hagyott
 Hogy kezet tehessen nagy vagyonára
 Gyalázatos átkot mondott ki rája.
 Megtörtént a lakáj kiátkozás
 Meg 200 évre rá a lakáj folytatás
 Rákóczynak Habsburg kegy engedi
 Még, hogy itthon sírt ássanak neki
 Leveszi róla, mi nicś, a gyalázatot
 S kinek kérni kéne, az ad bocsánatot.

1906 a bűnt tetézte

Trianon, a megtorlás, itt van érte.
 Mikor zeng az Úr fölmentő szava
 S hagy el Trianon s a megtorlás angyala
 Nemzetem, szívszorongva kérdezed !?
 Ha ocsmány bűnödöt jóvá teszed
 Vezekelsz, engesztelve Istened
 Nem osztasz döllyösen bocsánatot
 De esdve kéri azt alázatod.
 S bűnbánó könnyárral mosod gyalázatod
 Ha törvénykönyvedbe iktatsz egy új lapot
 Melyen a megvetésnek átadod
 Mind egytől egyig azoknak a nevét

Kiknek köszönheted arcod Kain jegyét
 Ha szíved a szívedre rá talál
 És hódolsz annak kit megátkozáll
 Letörni a trianoni gázságot
 Lerázni az idegen szolgaságot
 Népem csak akkor, elébb nem fogod
 Mert így lesz rá erőd és szent jogod.

Kérdés válasz nélkül.

Kik is a legnagyobb gonosztevők ?
 Hát ezt még ma is tőlem kérditek ?
 Mért kielégíteni a kérdezőt
 Ha az a választ úgyse érti meg ?
 Mert aki ma ezzel tisztába nincsen
 Mástól ugyan hiába kérdezi
 Mert a választ, — ha kapna is — biz Isten
 Föl nem foghatja, meg nem értheti.
 De mégis adhatok egy jó tanácsot
 Így tán nyerhettek választ és igaz szót
 Hát e kérdéssel interjuvoljátok
 Vilsont, Poinearét, Loyd Georgest, Klemenceaut,
 Igaz mondásért meglakolna bárki más
 Ők nem ! mert válaszuk
 Ha igaz, nem hazug ;
 Nem lehet semmi más, csupán önvallomás.

A mi nagy bajunk !

Higyjétek nem Triánon a bajunk
 Valahogy csak megbirkóznánk vele
 Ha azok volnánk amik nem vagyunk
 Hon alkotó Árpád hős nemzete,
 Mint ment tönkre kétségbeesetten hamar
 Köztünk a jellem s akarat erő
 Lett korcs testben, lélekben a magyar
 Fásult a szív, bomfott az agyvelő.
 A hon vesztét itt nem siratja gyász
 Sötét bú nem borong a lelkeken,
 Mindütt duhaj tivornya, dúrva tánc
 Nő, férfi önző, kéjt gyűnyört vadász
 Erkölcs, érzés sivár és nemtelen.
 Ifju nem hajt fejet az agg előtt
 Magas helyről oktatják erre őt
 Kormányököl sujt vént és érdemest
 Sok nyugdíjas, B. listás sinyli ezt.
 Ha kormányunknak becsületbeli
 Tartozása van; Hekuba neki
 S kit véd jog, igazság, törvényszakas
 Mind törölve egy tollvonással az !
 Kik az államnak bizva hiteleztek
 Kormányaink nekik gunnyal fizetnek
 Kezükbe nyomják a koldusbotot
 S elvan bölcsen intézve a dolog.
 Mindenre van pénz, bár koldus az ország
 Diplomatiánk künn csak fényeleg
 A közvagyonot honn milljárdokban lopják
 Kik fenn a bizalmat megnyerni tudták
 A nagyképű gézengúz stréberek.
 Koldús honban miuiszterek, képviselők
 Autón járnak, esznek, isznak ők
 Ám becsstelen aki duskálkodik, habár

Az akinek adós, éhes s rongyokba jár.
 Higyjétek el, hogy az az emberöltő
 Mely föl ily elvek s viszonyok között, nő
 Nagy hivatásra törpe képtelen!
 Nem Triánon, a nagy bajunk, vele
 Még elbánnánk; bennük a rákfene!
 Hitem jövőnkben azért nincs nekem.

Árvizi dal.

Minket környez, ellenséges világ
 Mely manapság egy alkotást imád
 Azt, mely minket koldusokká teve
 Őket urakká, a becses neve
 Trianon, a nagy Entete remeke
 Országunkat ez törte őt felé
 S uraikul rablóinkat tevé
 Az a kis rész mely nekünk megmaradt
 Magyar bár nyög sulyos gyámság alatt
 Ránk ezer fül les, még több szem vigyáz
 Mintha gyötörné őket lelki láz
 Mely mindig fél, neszel, zsörtöl, kutat
 Rémeiket látó bűnös öntudat
 A szétmarcangolt s megrabolt hazát
 Nyugodni megcsonkítva sem hagyák
 A hova csak elér szennyes kezök,
 Nekünk kárt tenni mindig készek ők
 A rágalom és vizárt egyaránt
 Az ő vad bosszujok ontotta ránk.
 Verje meg az Isten kik a vad árnak
 Segitettek átszakítani a gátat
 Fogja meg őket, sujsa le az átok
 Kik tönkre tettek sok boldog családot!

Nézzétek a hömpölygő áradat
 Mint dönt romba templomot, házakat
 Mint önti el a dús vetést, avart
 Tesz koldussá sok sok dolgos magyart
 Hallgassatok az előtte utána
 Futók, fuldoklók megrázó jajára !
 Oh mennyi gyász, oh mennyi borzalom
 Terem a habszántotta ugaron.
 Jajveszéklő nők, siró gyermekek
 Fáznak, éheznek, hát siessetek !
 Akik áfélték az életveszélyt
 Adjunk nekik kenyeret és fedélt
 Érezzék hogy elhagyva nincsenek
 Ujra reméljenek és higgyenek.
 Minket meg elleneink bántalmái
 Tanítsanak meg összetartani
 Hogy haragot pártviszályt eltemessünk
 Ellenséget ne egymásban keressünk.
 Értsük meg hogy közös minden bajunk
 Segítsük egymást! s veszve nem vagyunk
 Bárhonnan törjön a vad hajsza ránk ;
 Álljunk a gáton egy ember gyanánt
 Értsünk egyet, váll vállhoz, karba kar,
 Így lesz tisztelt s félelmes a magyar.

Siralmas ének.

Én nagy alföld nem mást téged siratlak
 És véle téged, hires Debreczen
 Oh mily szörnyek, minő átkos hatalmak
 Ültek gyászos tort büszke lelken ?
 Magamban megdöbbenve kérdezem.

Egykor nagy nemzeti eszmények álmok
 Őrzője és letéteményese
 Innen nyujtotta ki kezát utánok
 A magyarság nemes Heraklese
 Tanum templomod, hogy ez nem mese.

Mily órjás szentély, omlott itt romokba
 Hogy te túladtál büszke multadon
 Hát Debreczen benned is csak homokra
 Építi reményét a csonka hon ! ?

Hogy bűneinket végre megtorolja
 Azért csapott ránk a zord Nemezis
 S míg a szép hazát vadul zúzta csonkra
 S dühétől lettek, tán e csonka honba
 Csonkákká, bénákká a lelkek is
 Gúnyja magadnak így lől Debrecen te is.

Tisza István egyetem s a „Bikában“
 Nem Magyar, jazz banda muzsikál
 Fiaid nyomja torz bálvány igája,
 Néped a tangót zengi, lejtí már.
 Nem bánt hogy ellenségünk odaát
 Joggal kacagja a „nem nem sohat ?!“
 Sötét jövő, lesújtó láthatár.

Oh jaj nekünk ha még a Hortobágyon
 Is gubbaszt, gurnyaszt a Turul³ madár
 A fölcsillámló ringó délibábon
 Csak sirni tud a költő lantja már !
 Ha kalászbán dús síkságunk fölött
 Honfitűz nem heviti a rögöt !

A mult szent lárnya még ott bolyg feletted
 Rád nézve az lidérc csak Debrecen
 Hívatásod szentségét elfeledted

Triánon előtt pajzsodat letetted
 Tűröd, hogy szennyje rajtad ur legyen
 Mi lesz akkor mentséged Debrecen
 Ha a magyar jövő sirjából feltörő
 Vádját arcodba vágni megjelen!?

Gyász magyarok.

Járok kelek szobámban
 Magamban. egyedül
 És lelkem a magányban
 A multba elmerül.

Merre járok, körültem
 Mindent a köd takar
 Mi tisztán áll előttem
 Csak a hét gyászmagyar.

E név alatt tudjátok
 Hogy kiket értenek?
 Kínek orrát levágták
 És vissza így bocsáták
 A győsztes németek.

E gunynevet hős, büszke
 Testvéreik adák ...
 Hogy viseljék örökre
 Tettök gyalázatát.

Legyen a gyáva sorsa
 Szégyen és megvetés
 Koldús kenyérre fogva
 Utalva szájalomra,
 Tengernyi szenvedés.

Ha kész volt csonkaságra
 Hogy életét megváltsa
 Gúnyt, szégyent tűrni kell
 Mért nem tudott meghalni
 Együtt a többivel ! ?

Ez a hét gyászmagyarnak
 Rövid története
 A bátor büszke hadnak,
 Mit a gyávára szabtak
 Szörnyű ítélete.

Oh mily szégyen gyalázat.
 Mily gáncs, mily lelki bánat
 Vad árja omla ránk,
 Mert őseink sirjáért
 Becsületért, hazáért
 Meghalni nem tudánk !

Ki hajdan gyávaságot
 Hősl elkűn megvete,
 Most a föld megalázott
 Utolsó nemzete !

De nincs jogunk panaszra
 Így kellett ez nekünk,
 Kik nyugot csábszavára
 S mert néhány gaz javalta
 Elhánytuk fegyverünk.

Amely nép hajdanába
 Nyugatnak rém vala
 S kelet török tatárja
 Ellen majd véd fala.

Óh 12 millió
 Magyar te pária
 Látod-e hogy jobb lett vón
 Halni, mint élni ma!

Rongy éltedért cserébe
 Nem kellett harc, halál,
 Ám ki kész a halálra
 Gyakran éltet talál.

Mert koronás királya,
 A vész elől mint gyáva
 Rémulten megfutott,
 Elárvult árva népe
 Bitang gazok kezére
 S Trianonig jutott.

Népem e bús hanyatlás
 E mély erkölcsi romlás
 Nem bánt föl nem zavar?!
 Hogy a magyar földön már
 Nincsen csak gyász magyar.!!

Lássuk mit ér Turán !

Minő kietlen néma puszta táj !
 Mert bár itt is kilebbent a tavasz
 Zöldül virágos, szindus a határ
 Mégis megrázó, mégis oly sivár
 Pacsirta zeng s nem lel visszhangra az !

Pedig e földön nem is oly nagyon
 Rég, dal, öröm, életkedv volt honos
 Erőltetett kacajban mért vagyon

Fanyar mosoly és könny az arcokon?
Eligazodni itt ki tudna most.?

Trianon! . . . Zúgjon, jajgasson a húr
Itt a fanyar mosoly, könnyáradat
Itt a tépázott vergődő Turul
Siratja a levágott szárnyakat.

Ha halljuk vérlázítón túl a csonka
Határon, véreink esdő jaját
A bűnt, az aljast babérral befonva
Az erényt, igazságot eltiporva,
A bűnt dicsőítőik undok raját;

Ha látjuk szivetrázóan naponta
Megújulni a gyászos Golgothát
Krisztust vallóktól Krisztust megtagadva
Bosszútól gyűlölettől ostorozva
Lent az embert fent az Istent magát;

Látni hogy a főbírói palást
Mint bünteti az erényt és jogot
Mint jntalmaz hitszegést árulást
Mint folytat czinkosokkal alkuvást
Kire rábítottuk a vezérbotot!

Ember ily bírakat vezéreket
Ne türrj! Állíts helyőkbe jobbakat
Mert ha ki nem nyújtod ezért kezéd
És csillagod meg nem védelmezed
Magad ellen; az ég is megtagad
És martalékul a pokolnak ad.

Ha nincs keresztyén; ^{az}jöjjön pogány
Az legyen itt vezér, úr és hatalmas,

Ha külömben erény kell nyomdokán
 Igazság, jog sugárzik homlokán
 És eltipor mindent mi bűn, mi aljas
 Nyugot és az indógermán után
 Kit vakká tett a bosszú, gyűlölet
 Az emberiség többé nem mehet
 Jöjjön Kelet, lássuk mit ér Turán!

Miért kellett.

Mért kellett neked édes nemzetem
 Bele markolnod a bőszen fergetegbe
 Mit ér hogy a bátor nagy küzdelem
 Ismét babérkoszorút font fejedre ?

Hogy e harczban dicső volt elbukásod
 Ehhez ma már halvány kétely se fér
 De tapasztalásod és okulásod
 Ha ezt levontad, százszor többet ér.

Hát azt hiszed fajod s hazád javára
 Ontodtad verejtéked s véredet?
 Mit rád kimért haj! 400 év igája
 Szolgáltad a — sajnálhatod hiába —
 Habsburg hatalmi vágyat s érdeket!

Népem; e háborúban nem vezérelt
 Bosszú sem hódítási viszketeg
 És ebben nem is lehetett te néked
 Nyerned semmit, csak mindent vesztened
 Hogy annyi vészben, dúló fergetegben
 Te szolgáltál nyugatnak védfalul
 Tatár török kelet vad árja ellen
 Öledbe most annak gyümölcse hull.

Jutalmad érte nyugattól Trianon
 Halálra ítélt eltiport magyar!
 Láthatod hogy nincs senki e világon
 Ki véled érez, s néked jót akar.

Jobb lett vón ha vérrel szerzett hazád
 Végső csepp véreddel megáztatod
 S inkább választod a dicső halált
 Mint e rongy éltet s a gyalázatot

E harcnak kifacsart hőse te voltál
 Szegény, magyar! ehhez kétely se fér
 Ha belőle jövődre nem okultál;
 Ugy számodra nics már többé segíty
 Balvégzeted hamarjában elér.

Intő Szó.

Nem Trianon a legnagyobb bajod
 Ennél itthon emészt sokkal nagyobb
 Amazt mit reád mért e földi gabszág
 Majd elgázolja a jog és igazság
 De azt a mérges gombát és penészt
 Mely testeden és lelken emészt
 Népem magadnak kell kiirtanod
 Még tán nem késő, végre hajthatod.
 Az orvoslást ott fent kezd a hegyen
 Érts meg, ne lent, de a felső helyen
 Ha nem ott irt ész, erő hiába fárad
 Honnan a rontás mérges büze árad
 Lásd a kormány rudját tartó urak
 A magyar becsület nekik Hekuba csak
 Kik az államnak egy szóra odadtak

Pénzt, vagyont, éltet hadikölcsönül
 A visszakérőknek fűgét mutatnak
 Koldus az ország mondják, nincs miből !
 Adó fillérekből milyen gazdálkodás
 Nincs sem számonkérés sem számadás
 Az országgyűlés a fő hatalom
 Működése csak gúny és szánalom
 A nagyság országos képviselők
 Mulatnak, a házba csak ritkán mennek ők
 Banketteznek csak, isznak, esznek ők.
 A nemes tisztek mi a mandátumra var
 Fenkölt fogalma a múlté ma már
 „Koldús az ország” de a miniszter urak
 Állami autókön száguldanak
 Néha nem ritkán az is megesik
 Hogy az autókban szoknya settenkedik
 Szóval bőven van pénz mindenre itten
 Csak a nemzeti becsületre nincsen
 Eljött az ideje népem, te tégy róla
 Hogy az állapotnak legyen fordulója
 Ragadd a korbácsot bátran a kezédbe
 És ezt a silány kort illendően fejezd be
 Tisztisd ki templomod s ne tűrd hogy kúfárok
 Kezén elusszanak ujra milliárdok
 Az öregek ellen szűnjön meg a hajsza
 Kiken ten kormányod új és régi fajta
 Nyugdíjasok révén, durván rajta hajta.
 A Kegyelem döfést végzé rajtok Bethlen
 Korpótlékukat törle, törvény s jog ellen
 Lefokozva őket az altiszti karba
 Így a tékozlásra a dorbézolásra
 A becsület szónak meg nem tartására
 Az erkölcsi rendnek felforgatására
 Az ifjúságnak szép, nemes példát adva

Rossz akaróid már mondják is: a Turul
 Mocsárba zuhanva vergődik, fuldokol
 Siess népem mert csak te, lehetsz a mentő
 Mertha az a fertő
 Elnyeli a Turult; az is mocsárba fult
 S örökre veszendő a magyar jövőendő.!

Apotheosis.

Hol láttatok költőt, ha sirba leszálla,
 Vak éjbe merülni reménytelenül,
 Lantot, ha egész nép epekedve csodálta
 Lomtárba kerülni éktelenül?

Rügynövelő kikelet útjába ki állott
 Fűvet ki ne csaljjon lombot se virágot
 S el ne söpörje a tél lomha havát?
 Eszmére ha gyujta szivekbe világot
 És egeket vivni lobogtata lángot
 Ki látta tapadni a kriptá dohát?!

Mutasson akárki egy sirra, halomra,
 Mely Istenre borult s az ott rohada
 Akkor a költő is leszállhat a porba
 Lantján rághat a szu, tort ülhet a rozsdá
 Meghalt nem tagadom, Petőfi maga!

Az eget kikacagni gúnyt űzni Urából
 Ki volna merész, ki botor?
 S az isteni lángról melyet kisugárol
 Állítani negédesen hogy hamu, por?

Végetlen időig a durva anyagnak
 Egy része, paránya se vész el.
 Isteni szikrának nem volna szabad csak
 Lángolva maradni, diadalmat aratni
 Harczban az enyészet ártó erejével?

Hogy halva Petőfi, mi dőre beszéd
 Az égi sugár el sosem ég
 Az ős magyar Isten jó kedviben küldte el őt
 Tűzoszlopul révedező népe előtt
 E mennyei tisztet vállalta szerényen
 Ellátta serényen, ifjanta, merészen
 Hogy betetőzte korán mire küldte az ég
 Azt öltöze csak fel más alakot
 Nem vala már neki e vak csillag elég
 Lerázta magáról a port, salakot

Mig földi alakját, kozák letaposta
 Fénylő szeme itt éjbe borult
 Fölszárnyala lelke a messze magosba
 Előtte hová ködös évezredek óta
 Elhunyt őseinek rajja vonult
 Isteni szent szerepét folytatva tovább
 Megy egy—egy ragyogó csillaggal odább.

Szükség lehet ott is kardjára, dalára
 Szivére, tüzére a mennyei lángra
 Kitudja minő zivatar,
 Dul ott, ki az ellen, mi vész mi dicsőség
 Mily nagyra törő cél mily szent kötelesség
 Ösvényein járhat a büszke magyar

Itt eltűnt kialudni, a tűz sugarát
 Mit lángdala gyujta, nem látta, nem érte,
 Hogy nemzete napja, híre dicsősége

Ejre gyalázatra mint változik át
 Nem lát megalázva büszke oroszánt
 Kitépve, dobálva üde borostyánt
 A még multjánál is czudarabb jelenű Tri-anont
 A piederstálról porba zuhant grande Nationt
 Kit ő a szabadság gáncsnélküli bajnokaként
 Tisztele, azt nemzete jogtaposó zsarnokaként
 Jaj volna ma látnia földi szemekkel
 S égre törő Turulunkat galduhitől szárnyaszegetten
 Jobb, hogyha gyalázatos idegen rabigában
 Önnön bűneinek dögle^{tes} mocsarában *lc*
 Vergődni halódni se látja faját
 S nem kénytelen szivetepesztő zokogáson
 Vagy örületes lelketölő kacagáson
 Sem a züllő Nyugatot s a Janky büntudatot
 Tetemrehívó szilaj átkon
 Végezni dalát,
 S hogy magyarnak született, szégyelni magát!

Válasz Urmánczy levelére.

Soraimmal csak nem rég fölkerestem
 A Triánoni rémséges kereszten
 Egy kinosan vergődő jó magyart
 E sorok őszintén válaszolának
 Kérdésére, mit nyiltan fölverte :
 „Mért adott át a bosszú angyalának
 Megtorolni bennünk mí bűnt akart
 Triánonnal a népek Istene ?“

Forgassuk csa ^kmultunknak lapjait
 Necsak azt lássuk ^kmi fényes vakit
 Im egy lap vak éjéből rám mered

Egy 200 évet átélt szörnyeteg,

1715 a neve

Szennykor mely a nemest megátkozá

Ki mindenét honáért áldozá,

A magyar névnek örök szégyene.

Oh ily hallatlant ilyen aljasat

Kutathatod, sehol föl nem mutat

A művelt nemzetek története.

Ily rémes bünt a nagylelkű magyarra

— Sok jó magyar szív sajgott már miatta —

Hogy róhatott kegyetlen végzete ! ?

Kérdém, most hogy Kossuth lángszelle-
mének

Szobrot s magasztos törvényt szentelünk

Nagy elődjéről mért feledkezénk meg

Rákóczy nem Hekuba tán nekünk ! ?

Magyarom nem szól gunymosolylyal ajkán

— Vélt tudatlanságom fölött mulat tán —

1906-ra rá mutatván.

715 lakály átkozás

906 a lakály folytatás

Ez van a nemzetnek oly szégyene

Mint az, mit eltörölni vélt vele.

Kaczagj ! a Habsburg kegy megengedi

Hogy népe Rákóczyt hőnn eltemetheti

Leveszi róla a gyalázatot

Mit Ők kentek rá mert fellázadott

715-ért tán azt hiszed

Hogy 906 méltóan fizet ?

Hogy Rákóczy részén a bűn gyalázat

A Habsburgnál s nálad van a bocsánat ?

906 népem bűnöd tetézte

Az Úrtól im Trianont kaptad érte.

Jóvá tenni ezt a bűnt nem lehet
Csak engesztelni verve melledet
Alázattal vezeklést tartani
Az átkot rájok vissza sújtani
Kik arcodra süték a bűnjegyet
Borongjon megvetés nevük felett.

Èg leszakadhat, Dunánk kiapadhat
De a Habsburgmentes magyar hazában
Ha van még becsület érzés fájában
Rákóczy így, ahogy van, nem maradhat.

Kell, hogy a dicső kurucz fejdelem
Törvény könyvünkben méltatva legyen.
Mi Őt tőled népem megilleti
Hódolatodat bémutasd neki
Ha vezeklünk s Istent engesztelünk
Egytől egyig mind kuruczok leszünk
Trianonnak bilincsét összetörni
Gyalázatát, szennyfoltját eltörölni
Nemcsak jogunk, erőnk is lesz nekünk !!

Az Unióról.

Az Ujvilágnak néhány gyarmata
 Nevök köztünk ismert alig vala
 Váratlanul feltűnt a láthatáron
 És hangja átdörgött az Óceánon
 „A parlamentnek — szólt a harsona —
 Adókat vetni ránk, nincsen joga
 Mert benne képviselve nem vagyunk,
 Hol rólunk van szó, ott legyen szavunk”
 Ez igaz, higgadt és okos beszéd
 Figyelmet, visszhangot kelt szerteszét.
 A Brittek rá dacos nemmel felelnek
 A Janky elszánt, egy lépést sem enged
 És Albion rájuk törő hatalma
 Ellen a gyarmatok fegyvert ragadva
 Élet-halálra szántan sikra szállnak.
 És e harcban megrokkann Anglia
 És győz Waschington György az Ujvilág-
nak

E legnemesb, e legnagyobb fia.
 Az örömhirt vitte az Óczeán
 Mindenfelé s visszhang támadt nyomán
 Remény gyulladt s égő vágy járt vele
 És hódított Waschington szelleme.
 Még áll, mért Ő küzdött az alkotás
 De mily gyászos, siralmas változás!
 Az oltár min Waschington áldozott
 Rombban hever most, pusztá, elhagyott.
 Európát elérte végzete
 Csaknem minden nagy művelt nemzete
 Egymással véres, irtó harcban áll
 Nyomukba jár tűz, pusztulás, halál.
 Oh hogyha most Waschington szelleme
 Az Óceánon által lengene
 Kérne, engesztelne, csitítana
 S a küzdők közt mint Nemtő állana.
 Nem! Ő ágyut önt és fegyvert kovácsol
 Értők aranyat és kincset cserél
 A küzdőknek lázbeteg táborától,
 E nélkül a harc már rég véget ér
 Wilson 10 s 4 ponttal úgy taktikázott
 Hogy lépre csalt velők egy félvilágot

Kivitte, ott legyen a harcz határa
 Ha földrészünk veszte lesz is az ára
 Hulljon a küzdők vég csepp vére bár
 Midőn egyik se képes győzni már.
 De hogy győztes és legyőzött legyen
 Az Unió fellép a küzdteren
 Közbevág ott nagy, pihent hatalommal
 S a harc kockáját eldönti azonnal.
 Adósai vannak, segít ezeknek
 Így a hadisarcból majd megfizetnek
 Jó nyakra-főre a sok béke, béke
 Waschingtonnak s a földnek szégyenére
 Bennök eltiporva jog és igazság
 Elárulva s gunyolva a szabadság
 Versail s Trianonnal, mért téged okolnak
 Európát átadtad a pokolnak
 Ám hátra van te rád is Unió
 Te a szabadság hűtlen gyermeke
 A boncoló, igazságos Klió
 El nem némítható ítélete
 S trónfosztott Istenednek balkeze !

•Immár én is.

Immár én is eljutottam idáig
 Az emberre kimért végső határig,
 Mely a földi reménységnek utolsó
 Virága, vár rám a sötét koporsó.
 Szűk hajlék ámde fenséges remény
 Melybe hitemmel megfogódzom én
 Meghalok, vagyis ami földi részem,
 Rabja volt eddig, nem fér börtönében
 Bár fáj, lerázza a földnek porát
 Megy, hogy elfoglalja uj otthonát
 Itthagy földi gazságot s egy Triánont
 Egy erkölcsileg bélpoklos világot
 S mig ezek ellen az égi hatalmak
 Kegyétől kér megtorlást diadalmat,
 Szalad rohamra a tökély felé
 Végnélküli ut, nem fárad belé.

Istenem ha itt munkám véget ért ;
 Nyisd meg előttem e szent pályatért
 Hol nincs idő, tér, nincs közel se távol
 Egy-egy világ tör föl minden zugából
 S mit lelkem itt tudni hiába vágyott
 Tárd fel előttem az egész világot.
 Add hogy az utat mely végérhetetlen
 Azokkal fussam, kiket itt szerettem.

Debrecenhez.

Te hires Debrecen hozzád kiáltok
 És fogamat csikorgatom
 Mikor Arany Bikád előtt megállok
 És ablakán bekandikálok
 Harag fog el s mély fájdalom
 Vissza sóhajtjuk gyakorta az álmot
 Ha lelkünk édes karjából fölébred
 Én nagy multadba vissza-vissza járok
 Most mádat tudva, veled perbe szállok
 Hogy fáj nekem, még tán te is megérted
 Te a magyarság védő büszke vára
 Ma mulatsz jazz-ban muzsikán
 S ki nemrég huzta szived vigaszára
 Felőled éhen halhat a cigány ?
 Mely megrikat bár de meg is vigasztal
 Nálad im számüzött lett a magyar dal
 Multad jogán téled nem hiába várja
 Üdvét reménységet a csonka hon
 Az is, aki Triánon ota jár a
 Golgotánál is szörnyűbb utakon
 De kiknek veled szent reményük összenőtt
 Ráborithatják mind a szemfedőt
 Magyar daczt én is itt szívtam magamba
 Mint ifju örzöm ma is lelkesen
 Fáj hogy magát, honát is cserben hagyta
 Nagy mesterem a hires Debrecen.
 Mert ki manapság tangót ropva dall
 Névleg lehet de lelke nem magyar
 Ha még is az, csupán csak gyászmagyar !
 Lejtsd, zengd tangód tovább is Debrecen
 Mi meg lantom zokogjunk csendesesen.

A mi életünk.

Furcsa az élet itt minálunk
 Nem jó tudni mit hogy csinálunk
 Minket szántak Balkán mentő szerepre
 Még majd mi fulunk a balkáni szennybe!
 Dehát minek a sok üres beszéd ha
 Szalma cséplésnél többet ér a példa.
 Megvolt nyugdíjügyünk szabályzata
 Mit a mult század bölcsen alkotott
 S kinek-kinek egyelőn juttata. *m*
 Arányos terhet s hozzá mért jogot,
 Jött egy öblös hangu demokrata
 Nagy dolgokban, tervekben főtt agya
 Ugy képviselte a szájhős az elvet
 Hogy egy kiváltságos osztályt teremtett.
 Tisztviselő karunkat ketté ugy szelé
 Hogy egyik rész nevet, a másik sir belé
 Modern korunk ezt nem elégele.
 Ennek nyomban miniszterelnöki
 Rendelettel Bethlen rontott neki
 S lettek régi és új nyugdíjasok.
 Az elsőknél van sok panaszra ok
 Mert jogos nyugdíjok nagy részét elvevék,
 Mintha tőlük minden nap kérdenék
 Hogy meg nem haltók, miért éltek ti még?
 Vannak hármás nyugdíjt húzó kegyencek
 Bár ilyent az új nyugdíj rend sem enged
 Vannak ennél is többet élvezők
 Ezért vannak aztán éhenveszők.
 De hol törvényt dönt meg egy rendelet
 Kijátszani ezt még könnyebb lehet.
 Mert hogy bőven legyen a sok kegyenc-
 nek
 Értök sok százat ezért tönkre tesznek,
 Bitang az is ki a többletetet adja
 Az sem sokkal különb ki elfogadja
 S ez nálunk évről-évre így megyen
 De számadásra nem von senkisé.
 És folyik a nemes gazdálkodás
 A lelki és a testi rombolás
 Elmarad a sovárgott ujhodás.

Nyomában a belviszály lángra gyullad
 S a belbéke füstös kormába fulad
 S mert lerázni őket nyakadról nem tudod
 Népem ; sivár a mád, sötét a holnapod !

Emlékezés Nagyszalontára.

Jóságos Isten 60 éve már
 Elmult, hogy hordom e nevet tanár !
 Ha kérdezed a jogot rá ki adta
 Nem kisebb város volt mint Nagyszalonta
 Ifjuságomnak szent emléke ez
 Ezt másnak tán tudni sem érdemes
 Hogy Gimnásiumán tanár levék
 Ugy fogadott mint édes gyermekét
 S hogy ne legyen panaszom semmi rá,
 Kapuival előttem szivét is megnyitá
 Az a két év mely itt fölöttem elsuhant
 Drága emléket kelt, visszavágyó sóhajt
 Ő győzött meg az Ő nemes bizalma
 Hogy érdemesnek is kell lenni arra
 Tőle tanultam meg becsülni hivatásom
 Ne gyengüljön kötelesség-tudásom.
 Szalonta még te voltál otthonom
 El-el merengtem csonka tornyodon
 S volt kor, midőn innen jártatta szét
 A hajduság hontvédő őrszemét
 Midőn jogáért a hős Bocskay
 Mellett harcolt a nagyszalontai
 Vésszel, Béccsel addig küzdött dacolt
 Mig az etötte hátrált s meghajolt
 Láttalak mint vidámat, boldogot
 Most gyászfátyol takarja homlokod
 Lakóid közül mind ki sirba szálla
 Legyen haló porában is megáldva
 A két Szél, Csepel, jóságos Gere
 Mindegyiknek lehunyva már szeme
 A Balogok, Nagyok, Lovassy, Ercsey
 Őket már rég a sir pihenteti
 De sirjukat ne tapossa soká

Trianon fattya, a bitang oláh !
 A gimnáziumban sarok szobám
 Melyben Arany is lakott hajdanán
 Meg van e s lakója magyar e még
 Vagy megszállta azt is már a mőcz
 sőpredék
 Arany szülője híres Nagyszalonta
 Fájdalmasan eszembe jutsz naponta
 Ki ifjan eltöltél bájjal, örömmel
 Lerovom hálám forró könny özönnel

Miért vagyok.

Miért vagyok én kérdezed te
 Jövők fölött kétségbe esve
 Erre felelni fáj nekem nagyon
 De még jobban fáj ha elhallgatom.

E kérdésre kérdéssel felelek
 Talán így könnyebben megértetek
 Kérdésre kérdés válaszom, noha
 Ez így fölvetve még nem volt soha
 Hogy akár egyesnek, akár nemzetnek
 Becsület nélkül van e létjoga ?

Hogy van joga, ne mondja senki sem
 Állítsa bárki én el nem hiszem
 Bizom csak az erkölcsi szent erőben
 Ezért kétségem a magyar jövőben.

Milyen kormánya van ma a magyarnak
 És kik azok, kik törvényt neki szabnak
 Mert kormány és képviselők hada
 Mindig olyan mint a nemzet maga,
 Jövőnkre így kerecsztet vethetünk !
 Szól a halálharang, jaj, jaj nekünk.

Ravatalunk készül rajt' már a nemzeti
 Becsület zászlaját bus szellő lengeti.
 Kik a hon kérő szavát nemrég meghall-
 gaták.

Minden értéküket botorul odadják
 Kik biztak a nemzet becsületében
 Most koldulhatnak elveszhetnek éhen. !

A miniszter s államtitkár urak
 Állam autókon száguldanak
 És az országos képviselők
 Viganélnek, gyűlésre csak ritkán mennek ők
 Kikben nemes tisztök fenkölt fogalma él
 Könnyen számba veheted, mind az ujjadra fér
 Sok itt a baj, de jobb ha hallgatunk
 Főnk betörhet s lehet sok más bajunk
 Van itt mindenre pénz bőven biz Isten
 Csak a nemzeti becsületre nincsen.

Tisza István imádóihoz.

Ne istenítsétek Tiszát! Elöttem
 Az emberimádás utálatos
 Ember ne legyen még Isten előtt sem
 Szolga lelkeségig alázatos.

Ha Isten képére vagyunk teremtve
 Ezt meggyalázni bennünk sem szabad
 Kinek bálványt emelni lenne kedve
 Istent sért az büntetlen nem marad.

Tisza, mondjátok, hős volt, nagy magyar
 Ilyent mást nem szül a ma egyhamar
 A hős jelzőről jobb ha hallgatunk
 Nagyon sok a hősünk ez a bajunk
 Ők künn távol sirokban porlanak
 Rajtunk dülnek zsebrák rácz, mócz hadak.

Kinek szerep jutott a fórumon

Megbírálni méltatni úgy tudom
Ha tetteit szavait ismerem
Emlékezzünk Tiszáról e teren!

Bécsnek ő nyújtotta erős kezét
Midőn a véderő vihart kavart
Hogy legyűrje jogvédő nemzetét
Bécs oldalán látjuk a nagy magyart.

Chlopy megtorlás nélkül ő alatta
Vágta arcunkba a duhaj „sohát”
Ő bizta rá 40 markos drabántra
A képviselők mentelmi jogát.
Általa lett a nemzet büszke háza
Zsebkendő párt s közbotrányok tanyája.

Ő lett sajnós a parlamenti durva
Modor s erőszaknak magymestere
S lett tisztelt házunk mintha mást se tudna
Duhajkodó legények küzdtere

Az ő révén csapott ránk a gyalázat
Hogy honvédek kergették szét a házat
És az alkotmányos szent fórumon
Mint döntő érv föllépett a szurony.

Mit mondott itt, mit ott hogyan, miér
Ezt hánytorgatni? ennél többet ér
Miket Ő irt a sok esdő levél
Önérzetes nemzet így nem beszél.

Amelynek irányt Ő szabott, a korszak
Romhalmaz lett gyászosan össze roskadt
Őt magát is maga alá temetve
A szellem melynek ő volt teste, lelke.
A menzitet Triánonig vezette.

Mi sirhatunk végzetünkön tünődve
 Hogy ily bús sorsot szánt nekünk s neki
 De bálványt azt ne faragjunk belőle.
 Mert az Olympos meg nem illeti.

Furcsa világ.

Furcsa világ furcsa ez a mienk
 De el ne áruljuk ezt senkinek
 Ha megnyitná szánk. szünk a fájdalom
 Nyomán gúny kelne vagy tán szánalom.
 Pedig mi ebből egyikből se kérünk
 Fölforrna tőle magyar büszke vérünk !
 Pedig izgatónak sok is Triánon
 Türelmünk úgy is a végső határon.
 Most a mozíknak van nagy módija
 Honunk se más, csak egy nagy mozi ma
 E nagy mozgósínházban mi magunk
 Hol szemlélők, hol szereplők vagyunk,
 Nézők vagyunk ? szemünkből könny ne hulljon
 Szánk görcsös kacajra se fintoruljon
 Im itt vonul fel egy ilju sereg
 Láttára a szívünk is megremeg
 Hová maradt róluk mosoly, derü
 Tekintetük oly levert, keserü
 Ki tudná őket mind összeszámlálni
 Ők a hadikölcsön igaz árvái.
 Utánok egy másik menet vonul
 Némán, kopottan, komorul
 Régi nyugdíjas B listás sereg
 Az állam hatalmi zordságán kesereg,
 Ezután jó egy szokátlan menet
 Egyik része bús a másik nevet
 Ez a tisztviselők lelkes hada

Amellyel elbánt egy demokrata,
 Ugy osztályozta őket kétfelé
 Hogy az egyik mindig sirjon belé
 Kit óvott hogy ne legyen megvesztegethető
 Annak fizetését megkétszerezte Ő
 A birói kar e tényt elfogadta
 A kiváltságot sértő indokát
 Amásik rész magát meg nem tagadva
 Hiven szolgálja tovább is honát.
 S a tisztviselők e kopott, szerény
 Részét amannál többre nézem én.
 Utánok felvonul egy nagy tömeg
 Mely a nagy mózit színig tölti meg
 Leri rúluk az énség s a nyomor
 Középosztályunk ez. Az a botor,
 Mely balgán mindenét oda adá a
 Magyar államnak becsületszavára
 S mit irt ez kamat helyt a jók javára ?
 Az a becsületszó paródiája.
 Kormányaink, mert hát koldus az ország
 „Az adós fizess” jogelvét nem osztják
 Juszt, adott szót törölni elég egy tollvonás
 Adósságot fizetni, nálunk ma így szokás.
 De a koldus ország pénzből így jut ám
 Azoknak, kik futnak felsőbb kegyek után
 Diplomáciánk künn mulat vagy alszik
 Nem lát se hall, bár körüle viharzik.
 Könnyelműek vagyunk s mindig hazárdok
 S itt is usznak a magyar milliárdok.
 Urak vagyunk milliárdokban beszélünk
 Egyiptomra negyedfelet fecsérünk
 Egy csődörért mit óhajt ménesünk
 Harmadfelet adunk! mi az nekünk ?
 Hát még a sok állami autó
 Mind a koldus ország pénzén futó !
 Hát még ama hitvány léhűtő csoportra

Mely országházunkból hiányzik naponta
 Csak akkor van jelen ha a gázsit osztják
 Hány milljárdot dob ki évente az ország!
 Miket tönkre aljas fondor gazok tettek
 Bank tákozásokban, milljárdjaink veszték.
 Kik az állam pénzét mint a sajátjukat úgy
 merték kezelni

Azok^a kérdőre még nem vonta senki,
 Hasonló példákat tudnék még eleget
 Fölsorolni nem csak százat de ezeret
 Nincs bitor igény, ha kér az ajka
 Hogy koldus pénzünkől bőven nekapna
 De aki az adott szó s nemzeti
 Becsület címén formái szent jogot
 Az elmehet s vállára vetheti
 A koldus tarisznyát s vándor botot.

Unióhoz.

Ott tulnan az Atlanti óceánon
 Egy ifju nép szállott sükra merészen
 A zsarnokkal, ki rája tört kevélyen
 Küzdő felek fiú és az anya
 A harcz oka is szokatlan vala
 Ennek azért zudult haragja rá
 Mert az magát kifosztani nem hagyá.
 Egyik mellett emberjogok beszéltek
 Másik mellett erő s bitor igények
 Ott minden hadszerben hiány vagyon
 Ez ellátva mindennel gazdagon.
 És megtörtént a nagy s nem várt csoda
 Győzött a jogvédők lelkes hada
 S ki megkezdte a harcot büszke daccal
 Vissza vonult szégyenletes kudarccal.
 Győzelmi zaj ujjongott oda át

Dics övezte Waschington homlokát!
 Mi is éreztük édes mámorát
 Hittük, vártuk és joggal reméltük
 Hogy majd fölüti itt is sátorát
 A szabadság és onnan jó segélyünk
 Im Európán szörnyű fergeteg
 Rohan, szabaddá téve rémeit
 Jobb sorsra méltó művelt nemzetek
 Tűzzel, vérrel árasztják téreit,
 Te Unió munkáltál rajta épen
 Hogy véget e harc oly későre érjen
 S a küzdő feleket úgy összetörje
 Hogy győzni már ne tudjon egyikök se.
 Ekkor te léptél a frontra elő
 A kipihent, a duzzadó erő
 És mérlegbe vetéd egész hatalmad
 S hogy győztes, vesztes legyen Te akartad
 Tudtad, vesztes más senki nem lehet
 Csak ki ellen Te sujtod fegyvered
 Természetes, ki eldönti a harcot
 A békére is az oszthat parancsot.
 Jól alkotád azt? A te érdemed
 Ha rossz, galád az, a te szégyened.
 Hogy Wilson a 10 s 4 pontú tanár
 Báb volt, vagy nyegle volt? mindegy ma már
 Hogy mint államférfi mit érdemel
 Babért vagy gáncsot? Klió dönti el
 Ő a földért már leszámolt az égnek
 Legyen Trianon mit megalkota
 Sirjának emlék — szégyen oszlopa
 És adja át nevét a megvetésnek.
 De Unió, Waschington földje kérlek
 Kivel számolsz te, ki számol tevéled?
 Nem háborgat a lelkiismeret
 A tizennégy pontu csalás felett?
 Versailles, Triannont, amikkel nyomorba,

Döntéd Európát, rúgd a pokolba.
 És ültess vissza méltó trónusára
 Azt aki egykor győztessé tevé
 Térj hozzá vissza, bűnöd szánva, bánva,
 Ha nem ! Fogjon meg a megcsaltak átka
 S kinek fölemelt egykor jobb keze
 Verjen meg a szabadság Istene!

Félek a jövőtől.

Nyugot hálája hova juttatott
 Népem tapasztalásból tudhatod.
 Bilincs kezeden, békó lábadon
 Trianonnal koldustarisznya válladon.
 A fényes mult. a délceg büszke termet
 Hogyan lettek lassankint semmivé
 Mely annak tiz öltön vájt siri vermet
 A Habsburg aéra ezt is elnyüvé
 Óh e multról ne szóljon énekünk
 Rá emlékezni se való nekünk
 Mult dicsőségre a sivár jelen
 Komor üdvtelen és örömtelen
 A harcban mintha elhullt vón népünk java
 Honn csak ~~salak~~ maradt s tért vón haza
 Elhánytuk fegyverünket, el jogunkat
 Rablóknak dobtuk zsákmányul honunkat.
 Hivalgva szólsz talán; hát a jövő
 Óh az ne félj bizton nyomunkba jó
 De jogot csak olyan jövőre tarthatunk
 Aminőnek neveljük magzatunk.
 Mit ér a lelkes, hű, nagy oktatás
 Ha lerontja a gonosz példadás
 A szó elröppen, meg ritkán marad
 A példa hat, meggyőz és megragad.
 Tiszteld a vént, hiába hirdeted

Ha ten tetted lép fel tanuul ellened
 S joggal gáncsol régi nyugdijasok serge
 Hazudsz, hazudsz, nyíltan harsogja füledbe
 Adott szó, becsület, oktathatsz te erre?!
 Nyomban a hadkölcstönt vágthatják szemedbe
 Ki, amikor kérte, mindenét odadta
 Botorul megbizva becsület szavadba
 Most hogy visszakéri fizetés fejébe
 Nyeglén koldusbotot nyomsz te a kezébe
 Bukott bankok, szövetkezetek, kegyesők
 Kortések, diplomaták és semmittevők
 Egyptomi kiállítás, csődör lovak
 Gyorsan felemésztik a milliárdokat
 S mert a közpenzekből bőven kap mindenik
 Bessületszót beválni -gyalázat!- nem telik
 Ily példaadás, ilyen környezet
 A nevelésben jóra nem vezet,
 Ha epigonod — be nem kötheted szemét
 Látja hogy mindenütt fent uszik a szemét
 Tartok tőle, Ő is a járt csapásra tér
 Majd nem tetszik neki a rögzös pályatér
 Betölti vágyát a léhán szerzett babér.
 Én féltem a növekvő nemzedéket
 S a jövőbe fürkészve nézni félek. !

Trianonról.

Volt francia földön egy átkos aéra
 Midőn ur volt s parancsolt a hetaéra
 S ha a kegyencnő netán sirba szálla
 Helyéért százan törtettek utána.
 A sok kacér, kevély udvari dáma
 Magát, báját versengve felkinálta
 Vadászott nyíltan s titkon a királyra.
 A trónon ülő léha szoknya hősnek

Nyakára a hon ledér női ültek
 A korlátlan trón és király jogán
 Száz éven át ily nők egymásután
 Zsarnokoskodtak nemzeten s hazán.
 Trianont is ily ledér nő szavára
 Építetté a franciák királya
 Lett e kéjlek az ágyas édene
 A királynak s nemzetnek szégyene.
 Trianon szennyfoltját bár lánggal ég
 A trikolór fénye már tulragyogta rég
 De a sebet mit most ütött Trianon
 A „grande nation“ és a frank gloiron
 Enyhitheti a századok moha
 Gyalázatát nem törli le soha. !
 Szenyfelt marad örökké a világon. !!

Emlékezés.

Mért is jutott eszembe hajdan
 Hogy verseim egy kötetben kiadjam
 És megjelent e címen „Pihenőre“
 De nem vitt egy lépéssel se előre
 Sőt fájdalom inkább hátrább vetett
 Mert ráfizettem egy kis összeget.
 Csalódásomon sajnos nem okultam
 Kisérleteztem újra elvakultan
 És vakmerően újra megjelentem
 A fórumon egy újabb verskötetben
 Vélttem hogy ami elmúlt a „Pihenőn“
 A remény teljesül az „Ébredőn“.
 Előbb előfizetőt kis keretben
 Volt fitanítványaim közt kerestem
 Másodszor észbe kaptam és tirátok
 Is gondoltam, volt leány tanítványok.
 Köztük könnyű volt kiszemelni hármat

Kik tanítványokként előmbbe jártak
 — Mert a nőegyleti s felső leány
 Iskolában volt nagy tanár hiány. —
 Kisegítőül engem is fölkertek
 S tanára lettem egy nő nemzedéknek.
 Egyiknek, hogy bucsuztam, könnyei
 Patakozottak, kár tán említeni
 A másiknak ha közjük beléptem
 Édes mosoly volt, mindig a szemében
 A harmadik hátam mögött s szemembe
 Mindig meleg háláját emlegette
 Az, ki sirt, száz példányt ha rendel
 Napi bevéte nem fogy egy tizeddel
 A más kettő is szert tehet néhányra
 Társai közt nem kerül sok szavába
 Mit női szívtől s hálától reméltem
 Nem méltathatom sajnós dicsbeszédben.
 Fiak kikhez kérő ivem betére
 Előfizettek mind, köszönet érte
 A lányoktól, — no ezekkel megjártam —
 Előfizetést egy fillért se láttam.
 De soha többé nem hangoztatom
 A Pihenőre mondott panaszmom
 Sajnálom amit szemére vetettem
 Az Ébredőre jobban ráfizettem.

Hogyha Klió lapjait forgatom.

Ameddig elhat az emlékezet
 Mindenfelé talál gyilkos kezét
 Lépett legyen az ember bárhova
 Vérrel jelezve minden lábnyoma.

Afrikának, Azsiának, Keletnek
 Királyai vértengeren eveznek

És Európa vajjon kivétel-e?
Megírva vérrel van története.

Midőn Klió lapjait forgatom
Utálat száll meg, szégyen borzalom
Hogy az Ó, az Új földre ráakad
Ezen is habzik a véráradat.

Az Ó és Új világ az ég szent nevére
Mit sem vethetnek egymásnak szemére
S amint fejlett az ember szelleme
Tökélyesbült vérontó fegyvere.

Ennek többször hallod bántó zaját
Mint a békének lágy, szelid szavát
Gyűlölség, bosszú, földön óceánon
Itt nem enged, büszkén vezet Triánon
S végig tapos a francia Gloiron
S szennyfolt marad az Új és Ó világon.!

Nemzetemhez.

Ne várd te mástól gyógyulásod
Én drága népem szép hazám
Volt már neked sirod megásott
Abból csodás föltámadásod
Többször, nem egyszer, hajdanán.

Ki multján át néz s lép be a jelenbe
Azon okulni mer, tud és akar
Azzal, mert annak teste lelke
Viharra fölszerelten meg van edzve
A halál sem bir könnyen egyhamar.

Te multadat s oktatását feledted
Midőn rád sujtott sorsod vaskeze

Hogy Trianont némán becikkelyezted
 Egész világ csodálkozott feletted
 Hát a magyar a gyávák nemzete!?

Marcangolnak tűröd hitvány vadak
 Elég vón tán szemed egy villanása
 Láбайдnak egy tiltó toppanása
 Elüzni őket egy dörgő szavad.
 De Triánonban e modern szalonban
 Toppanás és kiáltás nem szabad
 Csak gyilkolni csak lopni és rabolni.

Hát hatalmasaidat nézd. te látod,
 Csonka hazádban durván mit mivelnek
 Hisz külső megaláztatásod
 Semmi — én legalább úgy vélem
 Ahhoz a gyalázathoz mérten
 Mit Ők szereztek itt nevednek.

Látom külön fogatok is futkosnak
 Százai állam autóknak
 Sinpáron, utcán, téreken
 Miniszterek s e fajta mások
 Most urnők majd dévaly leányok
 Száguľdnak bennők kéjesen
 Hadkötvényeseknek sok ezre
 Mind becsületszónk rászédettje
 Szédelg mellettük, rongyban éhesen.

Nem sok neked gyötrelmes veszteségnek
 800 ezer bátor fiad halála ?!
 A még kezeden megmaradt tömérdek
 Értéket is sirba hányod utánna
 Alkotsz milliárdos sok hős emléket
 Pénzed öľd márványba, ércbe, kőbe,
 A sok rád bizott gondozatlan éľtet
 Lakónak ki küľdöd a temetőbe.

Bánat, könny nincsenek a csonka
 Honban, zeng zúg modern zsolozsma
 Nem folyt itt tánc, bor, durva nóta
 Száz évig sem mint most Triánon óta
 Azt a gyanút keltik e vad vigalmak
 Hogy elment már esze is a magyarnak.

Vess véget e galád gazdálkodásnak
 Népem csapd el őket, kik meggyaláztak
 Vivd vissza a magyar becsületet
 Irtsd ki a rothadást amíg lehet
 Mert hogyha tauácsomat megveted
 Ki tudja hogy ez a kaján világ
 Mely Razmir útján kezd figyelni rád
 Mily csufondáros jelzőt ad neked.

A dalnok buja.

Dalnok szegre mért akasztod
 Nemrég égvivó játszi lantod
 Mért nincs dal ajkadon?!
 „Lélekből a dal úgy fakad csak
 Ha rá méltó viszhangot adnak
 Sikon magaslaton“.

Volt kor midőn bús hant takarta
 Mindazt mi szent volt a magyarra
 Dal rezge hurodon
 „E dal volt a remény virága
 Melynek titkon hajtott ki szára
 Mohos sirhalmokon“.

Hát midőn győtrött nemzedetre
 Bilincs szorult, bárd volt kifenne
 Mért sirt dal ajkadon?
 „A rab szabadság terhes átka

Mártírok vérbefult imája
Tört égbe a dalon".

Midőn önkény s jog kelt birokra
Ránk is számolt a harc porondja
Lantod mért harsoga ?
„E dal vészharang volt szavára
Bátran vonult zászlónk alá a
Hon minden hű fia",

S most?! „Ki gyászt sem öltött Trianon
Miatt, dőzsöl prokrusztos ágyon
Dalt az nem érdemel"
Zengj! Zengj! „A csonka gyász magyarnak
Nem dallok; léhának, cudarnak
Tirteus sem énekel."

Zengj! „Most nincs ok s idő a dalra
Itt nem jog. vak bosszú uralg ma,
Orvzug a pályatér
Vezérnépei a világnak
Aljas rablókkal cimborálnak
Brávóké a babér."

Zengj csak! „Ne késztesd csapni húrba
Géniusunk is megvakulva
A porba sujtva már!
Árpád elfajult nemzetének
Nem kell gáncs dal sem lelkes ének
Rá dicstelen halál
A gyávák sorsa vár!"

„Lantom légy inkább rozsdá rágott
Mint általad gyalázat átok
Sujtolja nemzetem
Itt nincs s nem lesz szükség dalodra
Vonuljunk némán a vadonba

Sirjunk keservesen
S muljunk el csendesen."

" **Hogy végezünk Trianonnal.**

Nem tudom de úgy tűnik fel nekem
Valóság-e vagy csak én képzelem
Mintha a bosszu rémes angyala
Köztünk ítélőszéket tartana
És a gazságot úgy tetszik neki
Sokkal nagyobb gazsággal bünteti
Egy átkot megtorolni e világon
Öltött tán testét az átkos Triánon
Trianonért úgy rémlik énnekem
Te vagy felelős édes nemzetem !
Mig törvényedben az átkos lapot
Szent áldásá| nem változtatod
S vissza nem sujtod az átkot azokra,
Kik bélyegét rányomták homlokodra
Mig nagy fiad a kuruc fejdelem
Törvényedben méltatva nem leszen
Mig a bűnjegyet hordja homlokod ;
Kárhoztatni Triánont nlncs jogod.
De ha mindnyájan kurucok leszünk
Rákóczy s Kossuth lesz a mesterünk
Hogha majd Ónod, hogyha Debrecen
Lángja lesz ur a magyar lelkeken ;
Trianonnak bilincsét összetörni
Gyalázatát szennyfoltját letörölni
Népem csak akkor, előbb nem fogod
Mert akkor lesz rá erőd, szent jogod.

V.át

Csak hírünk marad.

Ki hitte vón, hogy még ezt is megérjük
 Jobb hallgatnunk róla, mintsem beszélünk
 De enyhül a sziv, ha mi fáj neki,
 Szóval fájó panaszba öntheti
 Az átkozott a gyilkos háboru
 Mindent fenekestől fölforgatott
 A multon ül sötét komor ború
 Szörny félelmes, mit romján atkotott
 Elvek célok, fogalmak, emberek
 Ma rongyok, tegnap még fenségesek,
 Még tegnap büszke vár ma pusztá rom
 Nemes, alias, erény, bűn fölcserélvék
 Kétség gyötör, úgy tetszik mintha élnénk
 Nem a földön egy másik csillagon.
 Végét járja tekintély, tisztelet
 Becsült vénség s ősz fűrtök nincsenek
 Ha a rosszra fentről jó példadás
 Nem marad ott meddő az oktatás
 Nyomában mindig ott a rothadás
 Nagy művelt nemzetek vezérei
 Hazugok lettek s hitvány szószegők
 Nyomukban jöttek könnyű érteni
 Szilaj kinzók, ártatlan szenvedők.
 Galád békék gonosz feslett világa
 Tapos a multban nőtt minden virágra.
 Nyugot háláját sinyli most fajunk
 Nagyobb baj mit okozunk önmagunk.
 A züllés utján gyorsan haladunk
 Már távol a Balkántól nem vagyunk
 Ki kint pazarol milliárdokat
 Bent léhán koldusbotot osztogat,
 S kik tőlük vissza kéri

nünk

Mit kölcsön adtak: nekik
 Kormány, nemzet, nyeglén fügét mutat.
 Becsületszót beválni
 Adósságot tisztázni
 Nálunk ma így divat
 Adónk verjtékünk fillériből
 Jut ha protekciós, mindenkinek
 A múlt igaz jogán azonban senkinek.
 Ily helyzetben nincs más vigasztalás
 Mint, mi bár ritkaság, az a tapasztalás
 Hogy korhelynek is van józan fia
 Pazarnak takarékos magzata.
 Nem ritka hogy a családi tüzhelynek
 Fogyatékos voltán okul a gyermek.
 Add Uram hogy züllött társadalmunk léha
 Erkölcsét, vesse meg jövő sarjadéka.
 Tedd meg Uram jóságos Istenem
 Hatalmaddal, hogy nálunk úgy legyen
 Mert ha züllésünk tovább így halad
 Fölcseng fölöttünk a lélek harang
 S hogy egykor voltunk, csak hírünk marad.

Miniszterek, magyar miniszterek.

Miniszterek magyar miniszterek
 Kiket megvallom én nem tisztelek
 Hogy még is nekik szól szerény szavam
 Kifejtem és megokolom magam.

Méltatlanul bár, de Önök kezében
 Van ez országnak kormányrudja régen
 Kiknek Önökétől, eltérők elvei
 Vannak a közjóra irányzott tervei
 Ha a fórum csendjét azokkal fölveri
 Birálat, méltatás, védelem és támadás
 A bársonyszék jogán Önöket illeti.

Im egy 83 éves tanár
 Önökkel, légárt szeldelő sasokkal
 Állami autókon járó nagyokkal
 Ügyében bizva, bátran sikra száll.

Miniszter ur, akit tisztos nevén,
 Megszólítani nem vagyok képes én
 (Válasszon magának egy jó magyar nevet)
 Példadásnak remek; kérem, hogy rá „nemet.”
 Ne mondjon; mert ez a legbecsesb szolgálat,
 Mit gróf ur Ön tehet, lesujtott honának
 Ezt a nagyérdemet óvja meg magának.

Gondolja meg ki ki s el ne higye senki
 Hogy minden jó, szép ha miniszter cselekszi
 Lásson bár ezreket neki hizelegni.

Miniszter ur, mit Ön alkot, teszen
 Kifogásom. tiltó szóm van nekem
 Mert minek a sok, drága iskola
 Ha ürességtől tátong padsora?
 Miért modern termek, szilárd falak
 Ha nem lesznek, kik bele járjanak.

Dolgozzon Ön honfi tüzzel azon
 Hogy integer legyen a csonka hon
 Mert a pénzen mit eddig sárba vágott
 Edzhetne vón erre már nz ifjuságot. ʘ!

Építsen Ön az iskolák helyett
 Kórházakat, sok üdülő helyet
 Népesítse be ezeket azokkal
 Kik telvék halálos bacilusokkal
 És adjon tápszert, jót, sokat nekik
 Mig vézna testük vérrel megtelik
 S a tusát a kórral győztesen végezik.

Mert jó szándék is vétkes, kába, dőre
 Ki tudományt tömköd a temetőbe
 Legyen sarjunk inkább analfabéta
 Mint gyilkos kórok gócza, martaléka.

Ti kormányférfiak hogyha markotokba
 A nemzeti becsület zászlója lobogna
 S általatok nőne izomdus nemzedék
 Én nektek dicshimnust, nem gáncsdalt zengnék.

Ha a hadikölcsön papiros rongyain
 A magyar nemzeti becsület romjain
 Ezt a gazdálkodást tovább folytathatja
 Hogyha a jogos gáncs süket kormányt talál
 Azt mégsem söpri el a nemzet haragja
 Ugy a sokat szenvedt sorssujtott magyarra
 Meg van pecsételve a pusztulás, halál.

A Capite.

Az „á capite fetet piscis”.
 Nencsak Rómában igaz itt is
 Ministerek ott Budapesten
 Villant ez már meg eszetekben?
 Ha a kormányzást vállalatok
 Rendben van-e a számadástok?
 A forumon gáncsra, vádra felelni
 Meg mertek-e emelt fővel jelenni
 Sok mindent lehet szemetekre vetni
 Én vádollar, ha más nem merne senki
 Ti szent tüzzel nem dolgoztok azon
 Hogy integer, legyen a csonka hon!
 A sok kérdésre, mit aggodalmam támaszt
 Vajjon hallgattok-e, vajjon adhattok-e
 Megnyugtató választ?
 Hol járja végét tekintély tisztelet?

Becsült vénség, ősz fűrt, többé hol nincsenek
 Emiatt hol nyitja ajkát az panaszra
 Aki magas helyről rá a példát adja?
 Várhat buzatermést aki konkolyt vetett?
 Sok régi nyugdíjas tagadva ráz fejet.
 Hol papol az lentre takarékoságot,
 Ki a tékozlásban, fent nem ismer gátot?
 Az adó s verejték fillériből
 Hol jut, ha fent kegyelt, mindenkinek
 De a mult szent jogán nem senkinek?
 Mert hát „koldus uz ország nincs miből“
 Hol nézik közönnyel hogy sok ezer árva
 Vagyonától fosztva a Golgotát járja?
 Az értelmiség, mely élt tisztességesen
 Hol vánszorog mostan rongyosan éhesen?
 Mert hittel csüngött a rőt bársonyszékeken.
 Aki az államnak olcsó kölcsönt adott
 Koldusbotot érte cserébe hol kapott?
 Hol is kvitteltek így tőkét és kamatot?
 És a nemzeti becsület fölött
 Hol turták sírhalommá a rögöt?
 Kipellengérezve elveit s önmagát
 Hol láttunk kiváltság osztó demokratát?
 Hol lehetett egy-egy durva miniszteri
 Rendeléttel törvényt s jogot eltörlni?
 Galád mentségéül kitüzni cégérnek
 A legfőbb államérdek ál, hazug jelszavát
 S vén nyugdíjasoknak juttatni maszlagát;
 Korpótlékokat elkobozva
 Szájukból ügyesen kilopva
 Kenyerünk legjavát.
 Milliárdokon építeni hol lehet
 Pompás villákat, Lilla-füredet;
 Koronatanuit gyáva lemondásnak
 Állam háztartásban pazar tulkapásnak,
 Botránykövek joggal mindenkinek másnak

Azoknak tetszők és élvosztók csupán csak
 Kik itt mindig uri kényelmet találnak
 Mikor fenn a Bükkben vadkanra vadásznak.
 Mert erre a sportra csak nagyurak járnak
 Azért kellett Lilla-füred csonk, koldus hazánkna.
 Aki mindezekben tettes avagy ludas
 Hadd legyen rájuk is már egyszer nemulass
 Én a tettesekben ti rátok ismerék,
 Kik bársonyszékekben ültök vagy ültetek.
 Figyelek kegylesőt és küszöbkoptatót
 Helyért tülekedőt és hitvány talpnyalót
 Szerénység menteset, azt látok eleget,
 Vádlót, számoltatót, bírát lakoltatót
 Önzetlen nemeset, fájdalom keveset!
 Ám régi igazság nem új dolog már ma
 Hogy milyen a nemzet olyan a kormánya
 Hát a Tisztelt Háza! ? . . . Az se külömb nála!
 Vajj hasad-e még valaha
 Reményt sugárzó hajnal a
 Magyar éjnyomába?

Briand Urhoz!

Derék volna ha Önnek frank Briand
 Beszéde s tette közt nem vón összhang hiány
 Ön a világba nagy garral most kürtöli
 Hogy a békebontót halálra üldözi.
 Önt hallva, úgy ítélte a világ foruma
 Más így nem beszélhet
 Csak ki a békének
 Igaz apostola
 S míg ily babért nyer a francia külügyér
 Ellenhurt penget az alantas frankvezér
 Önt Briand meghazudtolva titokban
 A kis Entetével egy szennyes zugolyban

Háborus szerződésnek ír alá
 Anélkül hogy Ön Öt halálra sujtaná
 Pedig ha akarná, hatalma volna rá.
 Önnek Briand saját vére izent hadat
 Ön mégsem üldözi Öt mint egy duvadat
 Sőt megférnek szépen a Trikolór alatt.
 De tudja meg és higgye el Briand ur
 Hogy míg fentáll s duhajkodik Trianon
 Mindig lesz rémlátó rossz lelkiismeret
 S míg ez lesz, addig e cudar világon
 Sem nyugalom, sem béke nem lehet
 S hogy vihart arat, ki szelet vetett.

Briand ur, így állom az ügy ; nyilvánvaló-
 lag én vagyok azzal aggró, vagy nagy világesalo-

2. 1. 1

Lavó enck.

Teljesül e rajtunk a bünye ígéret
Széchenyi Istvánnak jósló ihllete?
Elvonnul e rólunk az a gar. ítélet
Mely minket Prokurátor azzba fektet?
Lecar e még husvétja a szegény magyaroknak,
Vagy Golgothájából Nagypéntek marad csak?
Nagyon sok a bűnünk, azért is az Isten,
Exekre sem Krisztus, sem megváltás nincsen,
Magunknak kell tünni és nemvelni értők
Mert velők meg magót a Szentlelket sértők!
Exer év fejünkre omj bűnt nem róva
Mennyit elkövethünk már Trianon óta.
Soha ki nem apad az égnek kezze, me,
Nem lobog el soha lángoló szerszám,
Malantját nincs senki, kitől megtagadja,
Aki bűnös voltát bűnbánón bevallja.
Mí nem csak a máért öltünk fel, de sötét
Múltunk miatt is a verckés köntösét,
Mert ne hisse senki, hogy feledte Isten
At az aljasságot, melynek parja nincsen
Dühözöt még ma is hordozza homlokunk,
Miatla az égre, védő kezze, me
Szamitni nincs jogunk!
Türelme fogtán ránk esapott haragja,
Kormánybotját a vak bosszúnak adata
Es fogtogatva átölelnék
Vad szörnyei a gyűlöletnek
A trianoni örületnek,
A bűnört mit lakaj apaink hajdanan
Vitések, a verckés még nem késő talán
Hozza szennyos átkod
Rákóczy Ferenccen szent áldásra váltod,
Néjem én remélem, Istent megtalálod.
Ha a lakaj hadat mind átadod névleg
Törvénykönyvedben az örök megretésnek,
Ha a kiátkozott fennkölt homlokára
Örök dísfényt körít Nemtünk szemérgára.
Néjem a nagy napon el ne feledod, kérlek,
Hogy a dősa lettél egy idegen névnek.

Ki érted megbesszélte az egész világgal,
Trianon garaságát, ijjadal igazságát
Napfényre deríté tolla hatalmával,
Szécséért, hazáért küzd az első sorba
Rothermere ez, anglia nemes lelki lordja
Raikórij, Kossuth és lord Rothermere e három,
Legyen elhelyezve egy priedesztálom,
Törvényed könyvében, kebled szentélyében
Báthoz forduljon sorsod nemzetem
E három név előtted szent legyen.!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

OSZK

